

OUR LIFE
НАШЕ ЖИТТЯ

Ч. 2

Лютий

1951

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК VIII. ЛЮТИЙ 1951 Ч. 2

Видає Союз Українок Америки

Редагує редакційна колегія

Листування й передплату висилати на адресу:
866 N. 7th St. Philadelphia 23, Pa.

Передплата у Злучених Державах \$2.00 річно, на пів року \$1.25. В Канаді \$2.50 річно, на пів року \$1.50. Поодиноке число 25 центів.

Рукописи просимо присилати чітко переписані на одній сторінці паперу. Редакція застерігає собі право скорочувати рукописи. Надісланих рукописів редакція не звертає.

OUR LIFE

VOL. VIII FEBRUARY 1951 No. 2

Published by the Ukrainian National Women's League of America, Inc.

866 N. 7th St. Philadelphia 23, Pa.

Edited by Editorial Board

Subscription in the United States \$2.00 per year — \$1.25 for 6 months. Subscription in Canada \$2.50 per year, half year \$1.50. Single copy 25c.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Penna., under the Act of March 3, 1879.

З М І С Т

I. Книш: Апостолка українського жіноцтва	1	Ганна Черинь: Нехай живе мрія	14
Л. Бурачинська: У новій шаті	2	Н. Костецька: Наша гостина	15
С. Стечишин: Українські весільні пісні	3	— Що варити й пекти	16
О. Залізник: Із споминів про О. Басараб	4	Вже час подумати про вишивану блюзку	17
К. Гардецька: Знайдемо спільну мову!	6	Н. F. D. Lototsky: Our Objective	18
Л. Б.: Окружна Рада США	7	A. Strykowski: An Outline of Ukrainian Needlework	19
О. Кисілевська: Важне століття	7	До українського організованого жіноцтва	20
Чи є це щастя?	8	З. М.: Ідейні основи жіночої організації	20
Л. О.: Пять хвилин із М. Полян-Лисогір	9	Український Золотий Хрест	21
Посмертні згадки	10	Звіти Відділів США	22
Свят-Вечорі у Відділах США	11		
Д. Б.: Українське весілля у Брукліні	12		

Оформлення обкладинки—П. Андрусів
Світлина на обгортці — Наталя Кобринська

Апостолка українського жіноцтва

(У 100-ту річницю народин Наталі Кобринської)

I.

„Іти крок за кроком, добиватися вищого розвою людства, поборювати назадицькі переконання, доказувати силу й спосібність, дану жінці природою; пробивати свіжі шляхи в майбутне . . .”

Наталія Кобринська.

Половину XIX-го століття зустрічає Галицька Україна в тяжкій боротьбі за визначення свого національного обличчя: щойно пробудилось національне відродження під свіжим подувом весни народів у 1848, а вже прийшлося йому звести бій за своє самоутвердження — витримати наступ москвофільства. І в боротьбі за національну відрубність та її практичні наслідки в ділянці культури, мови й літератури минуло ціле півсторіччя.

Автім ще міцно не закріпився національний український рух у тодішній назві „народництва“, як прийшла чергова проба: поворотні впливи соціалізму й матеріалізму.

На тлі цих ідеологічних і політичних конфліктів унутрі галицького громадянства, під постійною загрозою полонізації, здавалося, не було місця на жіночий рух, на духове відродження української жінки, на навязання до її світлич традицій у минулому. Бо і справді, в задушливій атмосфері буквоїдної боротьби за правопис, в тупосварливих противенствах „народовців“ і „поступовців“ — важко було сподіватися, щоб пробуджувалося почуття людської гідності та приспана енергія половини українського народу, його жіноцтва, щоб воно включалося як свідомо й рівноправна частина в спільне прямування до визволення нації. Українська жінка дримає в тяжкій долі галицької селянки і сонливий атмосфері священни-

чих „приходств“, осторонь загумінкового громадського по-двірчика...

У такому часі на українському овиді появляється Наталя Кобринська. Вихована в освіченій, громадсько активній та політично виробленій священничій родині Озаркевичів-Окуневських — стає трибуном українського жіноцтва і виходить далеко поза межі своєї Галичини. Через свій побут у Відні та в Швейцарії безпосередньо черпає свіжу думку європейського Заходу, та стає відразу на соборницький шлях у сердечній співпраці з наддніпрянками: спільно з Оленою Ічілкою видає 1887 р. альманах „Перший Вінок“ і ставить програмові основи модерного українського жіночого руху.

Громадянська, публіцистична, літературна діяльність Наталі Кобринської обявилась із такою силою і внутрішньою снагою, що хутко звернула на себе увагу всіх політичних українських угруповань та осередків. Обидва політичні крила галицького українського світу стараються вбгати нову силу, під власний виключний вплив. Безперечно, симпатії Кобринської були по стороні поступовців, але не пішла вона ніколи на те, щоб український жіночий рух тривко звязувати з одною політичною партією, хоч і не давала остаточної оцінки міжпартійного та надпартійного.

Кипуча енергія й палка ідейність тієї жінки швидко збірає довкруги неї цвіт українського жіноцтва, в якого стає вона признаним авторитетом. Автім Наталі Кобринській, як кожній піонерці й борцеві за нові ідеї, прийшлося зазнати багато прикостей і перешкод. Не завжди знаходила підтримку і зрозуміння навіть у самого жіноцтва.

Не довелось теж радіти наслідками своєї праці: смерть закрила їй очі напередодні буйного розквіту її засіву, коли новий тип українки доказав необхідність жінки в усіх ділянках національного життя.

Етапи, що їх указувала Н. Кобринська на зїздах (перший у Станиславові, 1884 р.), і вічах, словом і пером: право на освіту, економічна еманципація й незалежність, політична рівноправність — уже пройдені, але ідеї, що за них так гаряче заступалася, залягли глибоко в душу української жінки, що зберегла їм вірність і пам'ять для борця за перемогу справедливості в жіночій справі. Бо Наталя Кобринська відкрила душу української жінки для національної традиції і національних ідеалів. Тому українське галицьке жіноцтво весь час міцно стояло на національних позиціях, не даючи себе звести міражам інтернаціоналізму.

II.

“Мене вже серце не болять . . .”

У своєму завіщанні Наталя Кобринська просила вмістити на своєму надгробнику наведені вгорі слова. Усе життя боліло її серце: над темнотою і долею українського жіноцтва, над його пасивністю й нерозумінням власних потреб, над його байдужністю до власної справи.

Та недаремний був її біль і труд. Засіяне зерно рясно почало сходити й видало буйні овочі. Кожна з програмових ділянок відродження української жінки розрослася до розмірів, що могли б переходити межі уявління сучасниць Наталі Кобринської.

Ніхто сьогодні не оспорює

права жінок на освіту. Тоді треба було переконувати, що жінка може й повинна ходити до середньої школи — сьогодні тисячні ряди українських дипломованих жінок є гордістю нації, жіночі ймення появляються на сторінках фахових і наукових журналів. Багато обдарована від природи українська жінка дає цінний вклад у культуру своєї нації. Непомітно впродовж одного покоління сталося те, що було б правдивою революцією в часах молодости Кобринської.

Якби одного дня забракло жінок у тих професіях, що їх вони сьогодні виконують як учительки, лікарки, технічні й економічні спеціалістки, велика частина національного організму була б спараліжована. А ще так недавно жінка, що насмілилась би самостійно працювати „задля кусника хліба“, була предметом ідких насмішок та зараховувалася до категорії осіб, що їх у товаристві добре виховані люди уникають.

Усе стало тепер таке просте й ясне, таке самозрозуміле, що дивно інколи стає, що так тяжко треба було боротися за таке розуміння речей перед 50-и роками.

Якби сьогодні Наталя Кобринська поглянула на стан організованого українського жіноцтва, на його численні з багатотисячним членством організації, на жіночу пресу й видавничий рух, на участь жінок у політичному житті, на їхній вплив на загально-громадські інституції, на ролі його в загально-національному відродженні, у прямованні до державного й національного визволення, на тисячні лави ідейного, політично-свідомого та громадсько-виробленого українського жіноцтва, для якого билось й горіло її втомлене серце — знайшла б вона повне оправдання для свого нагробного напису: її вже серце не боліло б.

Коли сьогодні український нарід став модерною нацією,

коли весь національний організм у напруженні працює для виборення кращої долі майбутнім поколінням, постає Наталі Кобринської висувається на перший плян, бо дала вона українському народові одну з найцінніших і найтривкіших основ: повернула йому його духово відроджену жінку. Слаба, затуркана, заглиблена в домашніх клопотах і дрібних інтригах істота, найшла свою гідність, розгорнула свої сили твердо станула у своїй нації на новий шлях — „до ясної і певної мети“

Сьогодні, в століття народин цієї великої українки, українське організоване й свідоме жіноцтво з вдячністю святкує пам'ять тієї, що „сорок літ трудилась у незламнім завзятті“, що самовідреченням і ціною особистого щастя дала йому те, чим воно втішається тепер: любов і пошану свого народу.

Ірина Книш

У новій шаті

Минулого місяця зустріла читачок „Нашого Життя“ несподіванка. Часопис прибрав нову шату.

Дехто й не пізнав його. Так відмінила його барвна окладника і розкішний гладкий папір.

Але хто розгорнув — пізнав зараз же давнього друга. Це ті ж заголовки „Вістки з Централі“, „При громадській роботі“, що принесли стільки цікавих новин. Це ті ж підбадьорливі слова Л-ки, що зясовує й пригадує нам уже стільки літ наші громадські обовязки. Це ті ж практичні господарські поради, що їх уже довгий час провадить Наталя Костецька.

Ні, це наш давній часопис. Він тільки причепурився належно, як і слід на 8-му році існування. Девята конвенція СВА вирішила в своє 25-ліття — окрім інших осягів — переміняти часопис на журнал.

Життя саме видвигнуло цю потребу. Двадцятьпять літ уже живе й діє американська українка в зорганізованому гурті. Вона проходила різні етапи розвою впродовж того часу. Та одною з найбільш замітних хвилин був січень 1944 р., коли перше число „Нашого Життя“ побачило світ. Жіноцтво Америки дістало свій власний часопис.

Проминуло вісім літ від того дня. „Наше Життя“ стало близьким і рідним кожній членці СВА. Воно захочувало до громадської праці, пригадувало обовязки, знайомило з осягами й турботами Рідного Краю. А коли по закінченні війни наші посестри знайшлися на скитальщині, „Наше Життя“ широко відкрило свої сторінки для їхніх писань і турбот.

Останні роки пробігли в широкому обміні думок та талан-

тів. „Наше Життя“ ішло в десятках примірників у табори скитальщини та нові місця поселення. На сторінці СФУЖО вирішувало питання, суттєві для цілого зорганізованого жіноцтва. „Наше Життя“ стало лучником жінок у цілому світі.

І коли часопис приодів нову шату — то це було тільки черговим етапом його шляху. Зросли завдання СВА, поширився круг його членок. Ускладнюється політична ситуація й зацікавлення українською справою росте. Українська жінка мусить подвоїти свою готовість. Кожне її слово і кожен її чин діють в користь України.

Наш часопис говоритиме теж про себе. Оця нова форма врадує кожную членку, притягне молоді, зацікавить чужинку. З таким виданням нашої організації можемо виступити всюди.

Лідія Бурачинська

Українські весільні пісні

Нема сумніву, що в нашій народі, як і у всіх тодішніх сусідуючих народах існувала форма женитьби з купуванням або простим рабуванням молодої. В літописі Нестора пишеться, що деревляне, радимичі, вятичі, сіверяне не женилися після прийнятих правил сьогодняшнього часу, лише кожен молодець, або навіть і старший чоловік, що вже мав жінку, або й більше як одну, поривав собі дівчину, чи купував у батьків. У балканських народів був такий звичай. Черногорці ще й до сьогодня вважають за правильне в такий спосіб здобувати собі молоду.

Можна догадуватися, що давні весільні звичаї переходили свою еволюцію і поступово умирювалися на протязі століть і, як і всі обряди, перестали реально об'являтися в своєму повному значенні. Процесом еволюції ті весільні пісні та обряди зійшли на просту формальність та обряд і їх значіння давно затратилося. Український нарід найкраще зберіг свою старину в різних своїх обрядах та піснях. Також само і весільні пісні та обряди віддзеркалюють стару давнину і сьогодня служать за знамениту студію давнішого життя.

В "Історії України" Миколи Аркаса читаємо: "Шлюб у давніх Славян робився так: парубок, або й жонатий чоловік, коли хотів узяти собі жінку, сплачував родичам дівчини віно — себто обдаровував їх подарунками: часом він сплачував родові молодої викуп, а часом умовившись із свдею любкою "умикав" її, себто силоміць, або крадькома, завозив до себе.

У весільних піснях задержалися останки того звичаю, хоч їх первісне значення вже давно затратилося. В різних сторонах є знані звичаї, що коли по молоді приходять бояре чи свати то їх не пускається до хати і мусять дати викуп. Декуди молода ховається до комори. В тім є певна церемонія з відповідними піснями. Хоч народ задержав це як просту формальність, то зміст пісні показує давній звичай:

Припадь, припадь Марусиню до стола,
Обступили боярчики докола:
Кіньми грають—двір рубають,
Шабельками витинають
Марусині шукають.
Гукнули бояре надворі.
"Сховай мене моя нене в коморі!"
— Не pomoже моя доню комора
Обступили боярчики довкола!"

Я в сусідоньки була,
Ручники торочила.
По мене прийшли
На вороних коничейках
На золотих сидельчейках:
Іди Ганунь до дому,
Маеш гостейки в дома!
Маю я там батейка,
Нехай гостейки приймає,

Гуцульська дівчина
у святковій зачісці

(Маруся Наконечна з
з Ферескулі)

Зачіска складається з чільця, бовтиць і трясунки. "Чільце" це є блискучі, мосяжні бляшки, нанизані на чолі. Вище того голова перевязана смугами колірної волічки, що звязані ззаду та спливають на спину. Ззаду голови "бовтиці", це є коси, уложені в вісімку. Заплетені в червоні "заплітки" з волічки, а в кожному заплеті коси уміщений мосяжний гудзик "пуговиця". Цю зачіску доповнює "трясунка", штучна китичка із пацьорків та квіток.

Молодий викупує молоду і дає тестеві подарунки. Торг у цім випадку відбувається мирно.

"Сестриці, порадиці,
Порадьте ж мене,
Чям тестя дарувати?"
"Та даруй братко, дари,
Собі дівочку бери".

(Чубинський).

Сама молода не має слова у виборі свого молодого. Її ніхто не питає. Звичайно батько і мати дають дозвіл на женячку і рішають за неї.

"Десь Гануню очі діла,
Щось таке диво полюбила,
Кривое, горбате,
Ще до того зубатое?
— Я за пецом сиділа,
На дивом ся не дивила.
Не була ж бо я в дома
На своїх заручинах

Най на мене не чекає."
"На матеньку-м сі здала,
Сама не відповідала".

У весільних обрядах і піснях мати грає певну роллю і оплакує та заводить, що тратить дочку.

"Тепер же мені, сусідоньки мої,
Лихая та годивонька
Що піде од мене, полине од мене
Хупавая та дитинонька.
Тепер моя хата проти свята
Не буде прибрата,
Ужеж мої сїни та проти неділі
Та не метені будуть;
Уже ж мої лавки та тисові
Та не миті будуть;
Уже ж мої ложки та під лавкою,
Та заростуть ще муравкою."

(Чубинський).

Молода зокрема при розпліттанні коси плаче, що тратить свою волю і з жалем звертається до своєї матері:

Ой чиж я тобі,
Моя матінко!
Не була вигіденька?
Що ти мя даш,
Ти мя силуєш,
А я ще молоденька
Не дуже розуменька.
— Я тя силую,
Ой я тя даю,
Зі свої головоньки,
З людської намовоньки”.

(Від Перемишля)

Звичайно бувало, що син приводив невістку до дому своїх батьків, де її роллю наперед окреслювалося обов'язками покірної робітниці. Від того часу починається для неї тяжке життя в однім домі зі свекрухою, якій тяжко догодити, а до того син не стоїть по її стороні, але по стороні своєї матері. Між невісткою і свекрухою відразу приходиться до непорозуміння.

“Даш мене, моя матінко,
Чи між Турки, а чи між Татаре,
Чи між кам'яні гори?
Ой там гора временистая,
Там свекруха норовистая.
Куди піду, сліди перемирьть,
Зроблю діло, вона переробить,
Скажу слово, та й перетоворить,
Сяду їсти, вона скоса глянє,
А у мене аж серденько вяне.

(Чубинський).

Така була доля наших давних прабабунь. Хоч ті весільні обряди цілком зійшли на формальність і ніхто не приписував значення словам весільних пісень, то все таки сьогодні цікаво бачити в них старі звичаї наших предків.

У Канаді ще й до цього часу задержалися весільні звичаї по фармах тут то там з вінко-плетенням, розплітанням коси, викупом тестя, садженням молодої на посаг із відповідними піснями та церемоніями, помімо того, що молода вбрана чисто по модерному в білій сукні, з довгим серпанком та китицею живих квіток у руках. Декуди молода ще й сьогодні ходить перед весіллям із дружками кланятися та просити на весілля. Це показує, як народ держиться своїх звичаїв і достроює їх до новішого часу.

На початках еміграції українці ще й доповнили весільні пісні новими додатками присотсованими до еміграційного життя, як ось приміром:

“Сестро ж моя сестро,
Як тобі здається?
Батько, мати в краю,
А ти віддаєшся.
Сестро ж моя сестро,
Що тя дарувати?
Хіба дам тя доляра,
Щоб біду прогнати”.

Хто ще не був у Канаді на правдивім українським весіллі, той не знає, як багато тратить. В одній околиці був випадок не так давно, де молодий врод-

ливий індіанець провадив весільні пісні й церемонії в гарній чистій українській мові з деякою домішкою городенського говору. Це був син мішаного подружжя, батька українця жонатого з чистокровою індіанкою. Саме те давало цікаву закрутку тому весіллю.

Ті весільні звичаї й пісні чимраз більше зникають і заступаються модерними звичаями прийнятими від англійців.

Олена Залізник

Із споминів про Ольгу Басараб

Із споминів про Ольгу Басараб помістимо, за згадкою авторки, уривок, що описує її життя і працю у Відні.

У житті Олі зайшла велика зміна. У 1914 р. у Відні подружилася вона з інженером Дмитром Басарабом, б. головою студентського політехнічного товариства “Основа” у Львові. Це був селянський син зпонад Збруча, рослий і поставний, інтелігентний і енергійний — правдиве дитя подільського чорнозему. — Саме тоді повнив службу як запасний старшина артилерії на італійському фронті.

І з ним задумувала Оля побудувати своє життя, “закінчити вже раз те сирітство”, як говорила жартуючи. Та доля судила їй інакше. За кілька місяців, як відпровадила його до альпійського форту Мальбургет і сама вернулася до Відня, бо родинам не дозволено було там жити — наспіла зловіща вістка, що він згинув у перший день боїв, що розпочались на фронті. Сталося це в той сам день, як зі Львова виперли царське військо.

До мене прийшла її приятелька Стефа з проханням, передати Олі цю страшну вістку, бо в неї не стає сил на те. Та не треба було їй про те сповіщати. Як я зайшла до її гарної, ясної кімнати з вікном до парку — застала її немов закамянілу над скринєю, що прийшла з фронту. Скриня сказала їй про все. Сумнінні товариші зброї поспішили прислати злочасну спадщину чоловіка — одяг і зброю.

Не бачила я в житті більшого

контрасту: крізь відчинене вікно вливались цілі снопи соняшного світла, пахощів квітів і пташиного щебету—і вона, похилена над кривавими, не захожими ще рушниками, що ними рятували його товариші — над недописаним листом до неї, і мами з написом: “Якби не довелося вернути” Прохає прощення в неї — за розбите життя, а у мами — за недіспані ночі і втрачену надію на поміч сина.

Не довелося їй позбутися “сирітської самоти” — не довелося дочекатися сина, що мав би бути по її волі — цілком такий як батько.

Багато зусилля треба було з її сторони, щоби взяти себе в руки та допомогти часові заклепити болючі рани. Ще до смерти чоловіка зголосилася була до праці в “Українському Жіночому Комітеті Помочі Раненим” у Відні. Ціла українська територія Галичини й Буковини була тоді фронтовою областю, або частинно обсаджена ще російським військом. Наші ранені не мали звязку з домом, виздоровці не мали куди їхати на відпустку, інваліди не могли вертатися додому. Більшість наших людей не вмiла порозумітися з лікарями й санітарями, не знаючи німецької мови. Завданням комітету було опікуватися отими жертвами війни та хоч частинно заступити їм рідне оточення. А їх було дуже багато. По віденських великих шпиталях та клініках число їх доходило не раз до тисячі.

Завданням членів комітету було відпитувати їх по шпита-

лях, перекладати їм їхні домагання до шпитальної влади, полегджувати листування, роздавати книжки, часописи та давати інформації чи поради. Для тих, що лікувалися довгими місяцями, особливо безногих чи безруких, влаштовувано навчання грамоти, самоосвітні курси, реферати й концерти.

Ольга Басараб провадила такі курси в великому военному шпиталі на Грінцінгу і мала там чераз і сотню учнів. Курс цей був так добре поставлений, що директор шпиталю, професор Віденського університету, прилюдно подякував їй за її працю. "Жовнірі інших національностей Австрії, говорив він, можуть позаздрити українцям таких ідейних робітників на культурному полі"

Ще більше уваги присвячував Жіночий Комітет Українським Січовим Стрільцям — тим, що були по віденських шпиталях, і тим, що були в полі та запасних кадрах. Військовий прапор Січових Стрільців зладив та подарував Жіночий Комітет. Стрільцям у поле висилали святочні дарунки, виздоровцям чи тим, що в Відні творили нові кадри, влаштовували Свят-Вечорі та свячене.

У Комітеті працювало кількадесят членок, що походили переважно з Галичини та воєнне лихоліття загнало їх до Відня. Довший час була головою Комітету Ольга Ціпановська, загально відома галицька діячка. Вона померла під час другої світової війни на тиф при праці в подібній установі — в Комітеті допомоги українським підсовітським полоненим у Львові. Працювали там також Олена Кисілевська, що редагувала тоді календарі, видавані в рр. 1916 і 1917 для стрільців. Ці календарі-альманахи також належали до праці Комітету. Всіх 30-40 жінок присвячували праці в Комітеті свій вільний час і сили. Але чи не найбільше душі вкладала в цю працю Ольга Басараб.

В домівці Комітету zorganizувала вона читальню і випозичальню книжок для виздоровців і інвалідів. Більшість читачів це були селяни й робітники. Всім їм уміла Оля, та бібліотекарка з замилювання, підобрати й дорадити відповідну книжку. Тричі в тиждень штильгукали

вони, безногі та безрукі інваліди — до "Просвіти", як вони називали наші домівки. І там як бачу її поміж ними — жваву й привітну, як шукає по полицях, як розпитує, чи подобалась книжка,

Умисне спійнилась я на праці Комітету, бо з нею були тісно звязані три роки життя Ольги Басараб. І в ці роки я зустрічала її майже щодня при спільній роботі і в ці роки мала нагоду ще краще пізнати її як громадянку й товариша праці.

У Відні був тоді недостаток на кожному кроці — голод, брак опалу і світла, трамваї ходили лише зрідка, всі школи переіменовано на лазарети. Просидівши до полудня в бюрі Комітету, де полагоджувала сторонни, письма в поле, висилала газети і книжки і листи до полонених через Червоний Хрест — відразу пополудні спішила на окраїни міста, щоб у бараковій оселі або многотисячному военному шпиталі працювати до вечора. А ввечері, у мене, за холодною військовою вечерою, втомлена і перемерзла, розважала — якби то зарадити тому чи іншому нещастю, що на нього наткнулась впродовж дня.

Українські парламентарні посли Юліян Романчук і Володимир Сінгалевиц орудували тоді деякими фондами від американської допомогової організації "Крішчієн Гірелд", що займалася допомогою цивільному населенню на землях, зайнятих ворожою армією. Ольга Басараб стала працівницею цього комітету.

Допомога комітету була спрямована в першу чергу на Волинь — українську територію, що була тоді занята Австрією. Хоч знищення першої світової війни на наших землях тепер нам видаються дитячою іграшкою в порівнанні в тим спустошенням, що його принесла друга війна, то всеж і тоді було багато людського горя, що йому треба було зарадити. Попалені села, розбиті стрільними хати, жінки з малими дітьми, без даху над головою, без допомоги й оборони, бо батьки їхні по другому боці фронту під зброєю. І ось увійшло це в круг діяння Олі. З якою дбайливістю й любовю встановляла вона контакт із тими жертвами війни, вела листування, висилала грошові допомоги й посилки. Допомогали тут інформаціями Січові Стрільці, що тоді стояли на Волині й вели там культурно-освітню роботу.

По розпаді Австрії, з південного, італійського фронту їхали через Відень незчисленні поїзди війська, що демобілізувалось самочинно, захопивши у свої руки залізничні шляхи. Між ними було дуже багато українців. Спішили вони всі додому та не знали, що доїзд до Галичини неможливий. Тих, що їхали на Краків, забирали там примусово до польської армії Галера, а дорога через Угорщину була відтята внаслідок комуністичного перевороту Белі Куна.

І ось нове завдання виростало перед віденськими українцями. Всіх тих демобілізованих треба було перестівати на залізничних двірцях і освідомлювати про небезпеку. У Відні створились тоді перехідні станиці, де збирались ці вояки та творили українські військові відділи, або дожидали відповідної пори до повороту. Знову станула тут до праці — скоро й охоче — Ольга Басараб. У відпитуванні земляків та влаштуванні їх вона виявила тоді чимало організаційного хисту. Знов пізнала я її з нового боку. Зимними осінніми вечорами міряла вона віденські залізничні галі, проти-скалась через юрбу поворотців, розпитувала й знаходила своїх. Знов приходила пізно і втомлена до своєї холодної кімнати та вже снувала думку про працю завтрішнього дня.

Знайдемо спільну мову!

(Думки з приводу 22 січня)

Впродовж довгих років сучасної еміграції так багато говориться, а то й пишеться про всякі розбіжності між Українцями різних територіяльних походжень. Це зовсім зрозумілий та оправданий прояв. Часто-густо діти одної матері, коли вони різні вдачею, хоч зв'язані кровно, нелегко зживаються з собою. Що ж тут говорити про розбіжності спричинені проживанням десяти — а то й століттями у сфері різних культурних впливів?

Своєрідна громадська насага нашого життя та вічні мандрівки доводять до частого вимішування українців різних територій. Хто з нас не пам'ятає тих перших зустрічей-зударів, хто з нас не пережив того враження? Перша хвиля емігрантів вдарила об західно-українські землі мабуть у 1905 р. Із недавніх споминів В. Дорошенка довідуємось про ентузіастичне прийняття, яке стрінули ці перші виходці серед молоді західної України. Потім уже такі припливи і відпливи були частіші та найбільшого посилення зазнали в роках підчас і після визвольної боротьби. Великі групи придніпрянської молоді, що брала активно участь у визвольних змаганнях, спинились на постійне, або переходно на західних землях.

Оцей недавній ще удар українців, що виростили в двох різних культурних сферах, добре ще памятаємо. Знаємо, що він проходив бурливо, а не раз і воно же. Привички, заціплені століттями, підхід до різних життєвих явищ, відштовхували. Здавалося, що говорять із собою одною мовою люди з різних планет. Здавалось, що між ними прірва, якої ніщо не вирівнає.

Та час — чудовий лікар. З роками зникло здивування одних, засклепилися рани у других. Знаходились спільні інтереси, виростала konieczність співпраці. Забувались первісні перешкоди, що здавалися тоді гвізними. Люди знаходили до себе дорогу й віднаходили в собі оте велике добро, що нас єднає — щире й тепле, українське серце.

А вже діти цих обох сторін! Вони й не тямлять, що був у їхніх батьків якийсь такий конфлікт! Вони вже жили новим життям і зливались в одне, ціле українське море.

Проминуло двадцять літ і знову судилася нам нова мандрівка. Знову зударилась українці різних світів і почувань. Знову горять пристрасті і хвилюють почування невдоволення й злорадості. Чи справді тут виходу немає?

Здається, що зударі сперед 20-ти літ були смішні й незначні супроти теперішніх. І справді різниці життєвого підходу тепер більші, обі групи уже масові й непорозуміння стає глибшим. Але з другого боку й загроза фізичного винищення нації тепер поважніша, пережили ми куди більші моральні струси, як давніше. Невже треба знову чекати аж ціле покоління на притуплення цієї ворожечі?

Перше подало собі руку організоване жіноцтво на скитальщині. На терені своєї організації не дозволило перенести гризні та спорів. Мимо всяких партійних зазіхань воно встоялося до кінця у цілковитій згоді і єдності. Закріпилося це в 12 заповідях українки на чужині, де в ч. 9 сказано:

Памятай, що ти потрібна громаді, щоб спинити незгоду, притишувати сварки і плекати єдність серед українців.

Ці заповіді пішли як дороговказ членкам у різні країни нового поселення.

Найбільше чисельна наша нова еміграція тепер в ЗДА і Канаді. У них країнах зустріла вона третій чинник — поважне число давньої еміграції, яка створила тут уже тривкі основи особистого й організаційного життя. І знову зовсім оправдані в початках непорозуміння, певна повздержливість у взаємовідносинах між одними й другими. І цікаво — коли на віддалі одні до других віднесли із теплотою та розумінням (згадати велику й жертвенну допомогу Рідному Краєві, а скитальцям зокрема), то при перших зустрічах ці взаємовід-

носини охололи. Побіжна обсервація одних другими видвинула критичні завваги — з обох сторін зовсім оправдані через наскрізь відмінні життєві умовини давньої й нової еміграції. Критика не є шкідлива, оскільки не переходить у злобну посьмішку та збуджує нехиті й недовіря.

Однак і це ми переборюємо. Треба тільки вибачливості в одних і других. Нові імigrанти не сміють забувати, що вони все таки гостями на цій землі і повинні шанувати певні тутешні звичаєві правила без критики й насмішок. Давні, вже в більшості американські громадяни повинні зрозуміти, що їх Боже Провидіння зберегло від усіх страхіть одної й другої війни — які вплинули на певне порушення нервової системи новоприбулих.

З радістю мушу ствердити, що жінки й тут ведуть перед у порозумінні. Є всі дані на те, що вже скоро знайдемо спільну мову та рука в руку станемо до громадської праці. Пишу це під враженням ІХ конвенції СУА яка дала в новій управі місце аж трьом новоприбулим, що зовсім не відповідає чисельності членок нової еміграції.

Це завважається також у праці поодиноких відділів СУА, де тільки хочуть працювати новоприбулі.

Також спільні гостинці, як Свят-Вечорі чи Свячене впливають дуже корисно на взаємне співжиття одних із другими. Поволи затираються побутові різниці, звикають одні і другі до інших форм громадської праці. Поволи знаходимо спільну мову й тут, так як знайшли її і в скитальчих таборах. Бо ж ми в першу чергу жінки і матері, які й на ділі виконують святу заповідь взаємної любови. Ідемо за вродженим інстинктом збереження родини, який заставляє нас дбати про святий обов'язок збереження нації.

Це не наша виключна думка. Подібні думки постали в зовсім іншому гурті в Канаді. Савеля Стечишин каже у своїй статті "На власному порозі" так:

(Продовження на Стороні 8-ій)

Окружна Рада С У А

Анна Сивуляк, голова
Окружної Ради С У А в Філадельфії

Життя організації підлягає своїм законам. Нераз широко рекламований почин, що має всякі корисні передумови, застрягне на півдорозі. А скликана принагідно нарада переведе незвичайно корисну роботу та ще й тривалий слід лишить за собою.

Оттак було і з Окружною Радою в Філадельфії. Довший час її не було, хоча в місті діяло кілька відділів. Обіднувала всіх централія, що її осідком був Нью Йорк. Відділи діставали звітлія свої напрямні і між ними тіснішої співпраці не було.

Та в червні 1938 громом розарила всіх вістка про розв'язання Союзу Українок польською владою у Львові. Представниці всіх відділів постановили негайно зійтися, щоб уладити протестаційне віче. Загроза обіднала всіх. Віче переведено й розіслано телеграми різним офіційним установам і особам.

Успішно переведений виступ зблизив відділи до себе. Шкода було розв'язувати комітет для влаштування віча. По довгих дискусіях та спробах встановлено йому назву Окружної Ради С У А.

Цей приклад заохотив і другі більші осередки. В січні 1940 р. оснувалась Окружна Рада в Нью Йорку, а згодом така ж у Дітройті, Мішіген. Всі почини, що вимагають спільного виступу чи кращої репрезентації переводив цей гурт. І так урухомлення жіночої сторінки в часописі, День української жінки, показ української моди — все це виходило від Окружної Ради. Можна сміло сказати, що вона випроваджувала трудніші

свята й пробні почини які щойно пізніше переймали відділи.

Дня 24 січня відбулися збори Окружної Ради в Філадельфії. Голова управи, п. Анна Сивуляк поставила перед присутніми делегатками питання: що нам робити? В житті Окружної Ради настала зворотна точка: праця вимагає нового змісту.

Розгорілась жива дискусія. Про те, щоб припинити Окружну Раду, що таку проробила роботу, ніхто не хотів і слухати. Видвигали різні проекти праці. Одні були за поглибленням великих і дохідних свят. Другі підсували цілком новий шлях, як прим. влаштування жіночого клубу.

Врешті пристали всі на проект голови. Вона накреслила дві можливості. Перша — це обзнайомлення з нашим народним мистецтвом при допомозі показу народної ноші, показів вишивок і писання писанок. Друга можливість — це переведення ці-

кавих гутірок для жіноцтва Філадельфії із різних ділянок, що жінок обходять.

Все це почини конечні і здійснимі. Показ народної ноші, виведений на бенкеті конвенції С У А, повторить Окружна Рада С У А для широкої публіки в дні 4 березня ц. р. А гутірки свої відбуватиме щомісяця в кожному третю неділю. Намічено цікаву програму. Перша зустріч дня 18 лютого ц. р.

Вибрано нову управу в такому складі: п. Анна Сивуляк, голова — поновно, через аклямацію, п. Вікторія Мельник, місто-голова, п. Ірина Дяків, рек, секретарка, п. Євгенія Бойко, кор. секретарка, п. Марія Сенько, касієрка. До контрольної комісії ввійшли: пп. Павлина Панамаренко, Марія Бабяк і Євгенія Задорожна.

Окружна Рада в Філадельфії почала новий рік праці.

Л. Б.

ВАЖНЕ СТОЛІТТЯ

Цього року минає 100 літ з дня уродження піонірки українського жіночого руху Наталі Кобринської. Українське жіноцтво повинно цю подію гідно відзначити. Вже в минулому році СФУЖО закликала відсвяткувати 65-ліття нашого жіночого руху, якому початок дала Н. Кобринська. Деякі організації відбули свої окремі свята. Врочисто відсвятковано пам'ять Наталі Кобринської тільки в Аргентині і то так як годиться, спільними силами усіх аргентинських українських жіночих організацій.

Тепер піднімає цю справу жіночий відділ КУК-в. загальної національно громадської організації в Каналі. Комітет, на чолі якого стоїть журналістка й громадська діячка пані Н. Когвська, опрацьовує відповідну для такого великого свята програму, яка буде в недовгом часі розіслана відділам жін. КУК. За порозумінням зі СФУЖО позішлеться ці програми з зазивом до викоистання їх теж усім централіям українських жіночих організацій цілого світу. Старанням не тільки жіноцтва,

але всего громадянства повинно бути — зробити ювілей загальним українським святом. Це ж хіба нема сумніву, що до відродження українського народу, до пробудження українських мас й винесення їх на самі верхи свідомости, активности й найвищих змагань, у великій мірі причинилося невсипущою працею українське організоване жіноцтво, що йому Кобринська вказала шлях.

Ювілейні свята повинні проходити під кличем об'єднання усіх наших жіночих організацій; уладжувати спільними об'єднаними силами без огляду політичних чи релігійних переконань. Повинні бути започаткованням об'єднаної спільної праці, гідної жінок Великої Доби, в якій живемо.

Воно повинно теж спонукати українських жінок, які брали чинну участь у розвитку й праці в організованих жіночих рядах, до списання своїх спогадів, подбати, щоб не пішли в забуття ті зусилля які українське жіноцтво поклато на жертвеннику відродження Нації.

Олена Кислевська.

Знайдемо спільну мову!

(Продовження зі Сторони 6-ої)

Новоприбулі можуть скріпити життя в Канаді, як схочуть. Свіжа кров потрібна. Так як хворого оживляє трансфузія свіжої крові, так само в охлялім організмі народнім свіжий доплив сил відроджує. В цім випадку охлялість проявляється не з вини тутешніх українців, але з тої причини, що виростає третє покоління, народжене в Канаді, яке не має ніяких зв'язків з Україною, ні споминами, ні іншими дорогами. Новоприбулі можуть тут допомогти. Входячи в ближчий контакт із тутешніми українцями, усунути свої упередження, якщо такі є, пізнати себе взаємно, знайти спільне поле праці. Відгалужувати себе не принесе нікому хісна”.

Та й не тільки жінки здійснюють це. Нещодавно відбулися в Нью Йорку сходуни молодечих організацій для спільного порозуміння та уложення програми співпраці. Сходуни пробігли в повній згоді. Призабулись уже критичні завваги перших днів, показалися нікчемними в обличчі важних спільних завдань. І молодь, хоч поділена незнанням мови, зуміла знайти площину до співпраці.

Наша молодь мабуть чи не найскорше дійде до цілковитого порозуміння. Зробить це школа, взаємні заінтересування в спорті чи забаві, хорові гуртки, прогульки, вакаційні оселі ітп. І незнання мови зліквідується цілком самочинно, коли з обох сторін буде належне заінтересування.

Ми, жінки, покинули рідну землю, бо мусіли — але памятаймо, що своєю працею й об'єднанням сплатимо тут довг супроти неї. Ті що осталися на рідних землях, роблять свій обов'язок у багато трудніших умовах. Ми можемо використати всі можливості моральної допомоги у їхніх непосильних змаганнях. Будьмо дійсно висланками цієї невмірущої ідеї єдності. Ніхто і ніщо нас не розділить, ніякі кордони ані залізні заслони не спинять єдності думки, послідовної праці і боротьби у великому змагу за свободу цілого українського народу.

Ц. Гардецька.

Коли не дістаєте точно „Нашого Життя”, переговоріть перш усього з Вашим листношем. Найчастіше задержка у нього.

Чи це є щастя?

“Голос Америки” подав 22 грудня гуртку на тему побуту матері й дитини в Сов. Союзі. Поміщуємо в цілості цей цікавий огляд.

Радянські газети багато пишуть про щастя дітей в Союзі РСР. Ось як нотатка в “Правді України” описує це щастя: “Багатодітним матерям держава виплачує одноразові й місячні грошові допомоги. Широка мережа дитячих садків і ясел звільняє мільйони матерів для творчої будууючої праці на добро батьківщини. Наші діти вчаться у школах, технікумах, вузах”

Іншими словами, навіть коли мати має багато дітей, держава не хоче дати їй спокою і лиши-ти її пильнувати та виховувати їх. Ні, мати в першу чергу існує на світі для того, щоб робити на державу, тоб-то на бюрократів і партійних самовладців. Своїх же дітей вона мусить віддати до дитячих садків. Така мати мусить встати на годину раніш і побудити дітей, щоби встигнути перед працею відвести їх до садка. Після праці вона заходить по них і забирає їх додому. Така мати мусить знайти час після того, щоб обіпрати і облатати дітей, та ще й вирвати години на те, щоб вистояти в черзі пальтечко чи черевички для них. Така мати знає, що в садку її дітей вчитимуть обожнювати партію і ставити ту партію вище за неї, за матір-героїню. Вона знає, що після сьоми років навчання у школі, держава може відібрати дітей від неї і заслати їх на примусову працю до ремісничих шкіл, звідки вони вже навряд чи повернуться до неї. Така мати знає, що, відібравши в неї і сили і дітей, держава не забезпечить їй навіть спокійної старости, бо на державну місячну пенсію людина ледве може прожити тиждень. І, знаючи це все, мати-героїня все таки бється із життям, скільки вистачає їй сил, у невразній надії, що може її дітям таки засяє інше, справді радісне життя.

Згадана нотатка в “Правді України” наводить, як приклад, матір-героїню Олену Сильвестровну Пічкурову. Олена Сильвестровна, як видно з нотатки, працює цілий день у гуталіно-

вому цеху артілі “Хімтруд” і приходиться додому тільки вночі. Звичайно, вона не скаржиться, а навпаки розповідає про своє щастя і вдячність партії, що може бодай вночі побачити обличчя своїх дітей.

Це нотатка так і називається: “Щастя радянських дітей”

Не знати, чи щастя дітей полягає в тому, щоб не бачити матерів цілими тижнями, чи може в тому, що їм дають змогу побачити її раз, у неділю? Чи може тільки й того щастя, що їх у дитячому садку нагодують? Але ж їх годують там не даром, їх годують за гроші. І ці гроші мусить заплатити та сама мати із своєї невеличкої, обрізаної різними позиками платні.

Отже, мати мусить працювати на державу, віддати дітей державі, платити цій самій державі, — та ще й дякувати цій державі за таке велике щастя!

Коли це називається на Україні щастям, то що ж таке нещастя?!

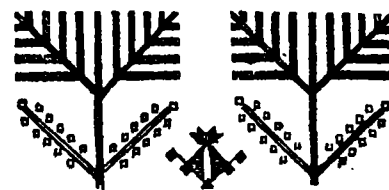
ПРИБУЛА ВИЗНАЧНА ЖІНКА

Наприкінці грудня м.р. переселилась до ЗДА Марія Довцов-Вачинська. Це довголітня громадська та культурницька діячка з Зах. України, що працювала також як журналістка та поклала заслуги в розвою “Вісника”, як його співробітниця. На еміграції вона була редакторкою часопису “Громадянка”.

Зорганізоване жіноцтво вітає цю визначну громадянку й бажає їй успіху на новій землі.

Всім моїм приятелям і приятелям, що з усіх сторін світу поспішили привітати мене з нагоди Різдва Христового й Нового Року — пересилаю мою щирю глибоку подяку! Дай, Боже, щоб у цьому році всі наші спільні бажання, мрії й зусилля — стали великою світлою дійсністю!

ОЛЕНА КИСІЛЕВСЬКА.

П'ять хвилин з Марією Полиняк-Лисогір

“Музика збагачує життя кожної людини. Вона розяснює почування втомленого чоловіка і проганяє щоденні турботи. Помагає вкінці далеким народам зрозуміти себе взаємно”

Ось який підхід до музики в молодій співачки. І вона служить цим кличам від наймолодших літ. Бо музика в неї — це служіння людям і наполеглива праця над собою.

Марія вийшла з лемківського роду, що осів у Шамокін, у Пенсильвенії. — Нас було тринадцятеро в рідні, розказує, то ж уявляєте собі яка гамірна була наша хата. В матері ніколи не було часу розказувати про рідний край. Тільки одне, що живо пам'ятаю — це тужливі пісні, що їх виспівувала присипляючи молодших братів і сестер. Вони вражали мене своїм сумом та дивними словами. А головно — що це мамин голос їх виводив так м'яко й протяжно.

— Потім я стала співати в церковному хорі нашої церкви. Мабуть мій спів подобався. Мене всюди притягали до співучасті, а коли мені минуло п'ятнадцять, тоді пережила я велике хвилювання — мені прийшлося заспівати солову партію. Ця „Веснівка“ Матюка ще й досі мені живо в пам'яті і хоч я від того часу вже перестала безліч виступів, того першого в Шамокін ніколи не забуду.

— Але мене брала охота йти далі. Манив Нью Йорк із своїми можливостями. І там я знайшла те, чого шукала. Спершу в Музичному Студіо Франка Ля Форж я опрацювала голос, а потім перейшла вчитися до Ліона Карсона, голови Т-ва вчителів музики. Він же редактор часопису Мюзикел Кур'єр та визначний музичний критик. І він керує моїм вишколом до тепер.

— Та найбільшою подією в моєму музичному житті була зустріч із покійним музиком Мих. Гайворонським. Ще в 1940 я познайомилася з ним. Це він властиво навчив мене розуміти українську музику. Те, що материні пісні зачіпали підсвідомо, він розвинув і по-

глибив — моє зрозуміння рідного краю. І крізь звуки я схопила те, чого мати не встигла мені сказати — зелені гори, тихі долини, срібні струмочки — всю красу знайшла я в мелодіях українських пісень. „Синю Чічку“ Гайворонського співаю завжди з побожним відчуттям вдячності для цієї небуденної людини.

— Питаєтесь про мій репертуар? Поруч українських пісень працюю над оперними аріями (в мене ліричне сопрано). Верді, Пуччіні, Моцарт це моя мрія. До цього прямую невпинно і можу сказати з успіхом, бо ось уже четвертий сезон зобов'язує мене Ситі Сентер Опера Компанії до співпраці.

Від двох літ уже — „співаю ролі“. Окрім того йдуть персоніфіковані виступи в радіо, з яким у мене постійний зв'язок.

Розмова наближається до кінця. У милому усміху співачки, в м'якому с'яв'ї її очей ніхто не сподівався б стільки енергії. А життя особисто теж поставило свої вимоги. Вона — щаслива дружина Осипа Лисогора, містоголови УНС. І тому пригадує ще одне своє завдання — домашньої господині.

— Так, життя є складне. Але я даю раду всьому . . . хоч у мене аж три любові. Дивуєтесь? На першому місці в мене музика, а поруч того мій чоловік. А третя, питаєтесь? І в її очах заблистіли веселі іскорки. Третя — це пироги і вона показала на миску, що стояла між нами на накритому столі. — Це теж одна з дрібниць, що мені нагадує нашу гамірну хату в Шамокін та далеке село моєї мами.

Сміємось. І таким веселим „акордом“ закінчується п'ятихвилинне „інтерв'ю“ **Л. О.**

УКРАЇНСЬКИЙ СОЛОВЕЙКО

Франція все була країною, що давала добрі можливості молодим талантам. Нещодавно згадували ми про мистецькі завдання двох сестер — Стефи й Ольги Федчук, яких талант промочує їм дорогу. А тут уже зійшла у Франції зірка, що вповні завоювала собі публіку Лазурного Побережжя. Це є уроженка Галичини — Люба Кобрян.

Шлях, що ним пройшла молода співачка, виказує багато переходів, але й багато впертості та молодечої відваги. Двадцятьлітня дівчина володіє чистим і рівним голосом із широким засягом. Вона пробує свої сили не тільки в піснях, але й оперних аріях і її наполегливість у праці каже вірити в її мистецьке майбутнє.

До того Люба Кобрян визначається також акторськими здібностями. Її мила зовнішність та танкове вміння поширюють незвичайно її вигляди. Французька преса містить корисні відгуки, називаючи її „українським соловейком“. Українці Парижа чекають із нетерпеливістю того дня, коли зможуть привітати в себе талановиту артистку.

ІЗ ВІДЧИТОВОЇ ЗАЛИ

В Літ. Мистецькому Клубі в Нью Йорку діє особливо активно літературна секція. Впродовж останніх місяців виступали в ньому три визначні жінки. Про літературний вечір Докії Гуменної подали ми вістку в попередньому числі. Письменниця Людмила Коваленко промовляла на вечорі, присвяченому пам'яті письменників, що згинули або пропали внаслідок більшовицького режиму. Др. Галина Лашенко заповнила один із вечорів своїми споминами про О. Олеса, якого знала особисто як людину і поета.

Заходами Союзу Українок у Парижі відбувся виклад відомої нашої артистки Наталі Дорошенко на тему „Український національний одяг“.

Присутні прослухали з зацікавленням опис народнього вбрання, зачерпнутий із широкого знання й досвіду артистки.

**Ще можна дістати
„Срібний Вінок“
альманах IX. конвенції СУА!
Замовляйте в централі!
Ціна 50 центів**

ЄВДОКІЯ ЧАБАРАНЮК

Саме в день Нового Року 1951 відійшла від нас навіки довголітня членка 21-го відділу США Євдокія Чабаранюк, проживши 61 років. Покійна походила зі с. Носів, пов. Підгайці. Була тихою вдачі, згідлива та всіма люблена. Радо жертвувала на народні цілі. Членки відділу США стояли при домовині в жалобних лентах та відпровадили її в останню дорогу. Віддавши їй цю останню прислугу, попрощали її на вічний спочинок.

Полишила в смутку мужа Івана, дочку Іванну і сина Василя.

Нехай буде легкою цій вірній дочці свого народу нова земля!

Анна Бодак
голова 21-го відділу

НАТАЛЯ З ЛЕПКИХ ДАНИЛЕВИЧ

Сімя замітних людей має нераз незавидну долю. Вона не живе нормальними радощами й не втішається родинним затишком. Усе її життя загінене постаттю того, що є в ній центром.

Скільки тут потрібно виrozumіння: усунування щоденних клопотів, вибачливості і самопосягати. Погідна затишна атмосфера хати має велике значення. Пильно слідкувати за настроєм, оберігати від ударів із прикрово дійсності, дбати про все потрібне — оте все лягає в завдання матері чи дружини. Однак була й така дочка, що жила в тіні свого батька. Нещодавно відійшла від нас Наталя Данилевич і в скромних оповістках про її смерть ледве було згадане про те, що вона була дочкою Богдана Лепкого. А на її долю припало те, що звичайно переносить мати або дружина мистця: служіння великій людині.

Наталя була одною з трьох дітей б. Лепкого. Народилася 1901 р. у Коломиї. Ведена дбайливою рукою матері, вона удвох із сестрою виростала в затишній атмосфері родини, де зберігалися традиції та пам'ять минулого. А головне — все було наставлене на культурницькі інтереси батька, і про те все дбайливо пам'яталося.

Наталя пройшла враз із родиною Лепких усі її етапи. Ведляр, де Б. Лепкий працював для українських полонених, Бер-

лін-Ванзе де молода дівчина dorостала. Врешті кілька студійних літ у Празі, а потім поворот до Галичини. Краків став їхнім осідком на довгі літа. Тут щойно молода дівчина закінчила свою освіту й стала піддержувати матір у веденні хати. А це було нелегке завдання. Бо дім Лепких став осередком у Кракові, де гуртувався весь український світ. Б. Лепкий, як професор університету, любив і притягував своїх студентів на товариські зустрічі. До цього приєднувалися молоді маларі й медики, що вчилися в Кракові. Коли зважити ще взаємини Б. Лепкого з польським інтелектуальним світом, засуємо собі який це був людний і цінний осередок.

Коли померла мати, було це для родини важким ударом. Але осередок українського життя від того не змінився. Місце матері знайшла Наталя з сестрою. І від тієї хвилини вона творила ту атмосферу, що притягала всіх до дому Лепких. А головне що перейняла від матері оте дбання, оте служіння батькові, згадане на початку.

І тому постать цієї скромної жінки нерозривно звязана з життям її батька. Вона оберігала його старість від клопотів і турбот. І тому всі, хто відвідував поета в тому часі в Кракові, чи Черчі, пам'ятає її струнку постать та милий погляд блакитних очей. І вже коли в 1941 р. відійшов від нас і Б. Лепкий, то в хаті його дітей у Кракові все зосталося по старому. І великі полиці з книжками, і старовинні ікони, і цінні портрети, — і здавалося що дух його вітає в цих кімнатах.

Наталя Лепківна одружилася вже по смерті батька. Та в В. Данилевичу знайшла вона товариша життя не надовго. Вкоротці по приїзді до ЗДА вона занепадала на затьяжну недугу, а в травні 1950 р. упокоїлася на віки. Розказують що терпіла тихо й мужньо, не виявляючи нічого зі своїх переживань. Так немов і тут хотіла бути в тіні.

Із нею зійшла в могилу особлива постать українки. **Л. Б.**

Дітройт, Міш.

Дня 30 грудня, 1950 відійшов в 70 році життя на вічний спочивок Михайло Цимбалінка, представляючи в смутку дружини і дітей, та широке коло приятелів і знайомих. Михайло Цимбалінка був щирим українцем і добрим приятелем Союзу Українок Америки.

На тризну, в домівці при Мт. Елліот вул., прийшло багато людей, які зложили датки на нову парохіяльну школу, а 10 дол. на Пресовий Фонд Нашого Життя. Земля йому пером.

Феся Сіділо
секр. 31 відділу

СВЯТ-ВЕЧІР У МИЛВІЛ, Н.ДЖ.

Серед бросквиневих садів та курячих фарм лежить містечко Милвіл, у віддалі яких 50 миль від Філадельфії. Одної неділі в січні заметушились жінки-Союзянки, влаштуваючи Свят-Вечір. Біля невеличкої, православної церковці парохіяльна галя. Тут саме зібралась святочна громада.

При гарно прибраних столах засіли присутні. Голова 9-го відділу США п. Марія Голуб привітала о. пароха Желехівського та гостей із Централі пп. голову США Олену Лотоцьку та редакторку "Нашого Життя" п. Лідію Бурачинську. Потім пообажавши, щоби смакувало, припрошувала до їжі. Смашні голубці, вареники й смажена риба, зладжені руками пильних членок, знаходили признание. Між членками та гостями ішла жива гутірка. Відділ цей новий, бо постав щойно кілька місяців тому і ця Різдвяна гостина вперше обєднала всіх членок та їхніх чоловіків. Душею цієї праці є новоприбула п. Голуб, що зуміла захопити давніх і нових — обіднатись спільно. У членок є багато доброї волі та гарні пляни на майбутнє. Це й виявилось у промовах, що слідували.

Їх відкрила коротким вступним словом п. Голуб, дякуючи гостям із Централі за те, що прибули. Слова її, овіяні запалом і охотою до громадської праці, поглибили ще дружню атмосферу. Слідувала промова п. голови Лотоцької, що в сердечний спосіб привітала цей новий відділ. Вона пригадала присутнім оті давні часи, коли вони ставили перші кроки в новому краю і виказала потребу гуртуватися й діяти спільно.

Промовляв також о. парох, вітаючи перший жіночий гурт на терені своєї парохії. Молодь парохії того ж дня давала виставу в Трентоні й о. парох попрощавшись виїхав зараз же потім із молодими в дорогу. Промовляти ще п. Яворська, панове Ковальський, Приступенко, Найда і другі. Від централі промовляла ще Л. Бурачинська, вказуючи на потребу зберігати традицію та пригадуючи показ народньої ноші, що його готує Окружна Рада США на 4 березня.

СВЯТ-ВЕЧОРІ У ВІДДІЛАХ СУА

20 Відділ ім. О. Теліги у Філадельфії

Скоро, майже непомітно промайнув рік праці, клопотів, коротких перелетних утіх, що переплітаються із смутком, як виразом нашого часто невідрадного і ще не цілком зорганізованого життя, і ми знов, як і торік, зійшлися на Свят-Вечір при спільнім столі.

Ми, як сказано в Херувимській пісні, неначе відложили всі життєві турботи, щоб спільно, у дружнім колі, відчуті святочні хвилини різдвяного настрою. Було це 21. І. поплудні у шкільній залі при кафедрі. Святочно прибрані столи, на столах наші традиційні пісні страви: голубці, вареники, кутя та узвар із сушні. Добре потрудилися наші запопадливі господині, щоб усе було смачне та по старому звичаю приправлене.

Святочний вечір відкрила п. Ст. Пушкарева, привітавши наших почесних гостей — голову СУА п. О. Лотоцьку та о. декана Василика, який на прохання пань відчитав перед вечерою молитву. Провідницею вечора вибрано п. О. Лотоцьку, яка в погіднім товариському тоні провадила весь вечір, керуючи його короткою програмовою частиною, а також, згідно з американськими товариськими звичаями, викликаючи поодиноких пань до промов експромптом, що внесло велике оживлення в товариським настрої. Перед споживанням страв усі присутні, вставши, спільно проспівали нашу стародавню коляду „Бог Предвічний“

Дальші точки програми переплітали спільну гутірку під час подавання страв та своїм змістом весь час нагадували про суть цієї спільної трапези. Спочатку було виголошене коротке слово про значення рідної традиції та про творення її впродовж тисячоліть населенням України. Згодом промовив о. декан Василик, виявляючи своє прихильне ставлення до

організованого українського жіноцтва. З одної сторони столів затягли щедрівку й усі її підхопили. Залунали наші рідні, всім знані, а все ж завжди, неначе оновлені, мелодії колядок та щедрівок. Мистецькою атракцією вечора був виступ нашої знаної співачки п. Інни Черняхівської, що під гарний фортепіановий супровід піаністки п. Н. Недільської майстерно і з чуттям виконала дві пісні з клясичного репертуару з релігійною тематикою та внесла тим елемент урочистости у весь вечір, а слухачі мали змогу пережити мистецьку насолоду в ті святкові хвилини.

Приємною несподіванкою був виступ нашої секретарки п. Коморовської, що в добрій формі з глибоким виразом виконала лекціацію вірша-спогаду Б. Лепкого про Свят-Вечір на рідних землях. Пролунали рідні мелодії, впало кілька слів про рідну землю й очі учасниць вечері зросилися сльозами, а серця наповнилися тугою, болючою тугою за любим рідним краєм. Який близький він нам — мандрівникам по далеких заокеанських країнах!

Промайне через душу тільки спогад і ми всі вже там — вітаємо над його полями і лісами, минаємо знайомі села і міста, а серце б'ється дужче, неначе хоче приспішити хід великий хід в обійми рідної землі. Так почались спогади. Пані, одна по одній, щось оповідали із свого давно пережитого під вітряною стріхою, котилась у святковій ніч. Ми чули широкосерпечні слова наших давніх емігранток, старих членок нашого гуртка та молодих, уже тут роджених українок-американок, які так же щиро відлились своїми враженнями та намагались сприйняти спогади нових членок, що їх враження з Різдвяних свят на рідній землі та всяких нагодних звичаїв ще свіжі й непокриті поволокою забуття. Кілька теплих слів ми почули ще від голови нашо-

го відділу п. Катерини Ярош, яка приложила багато труду для влаштування цього вечора. Ще пара колядок, ще кілька дружніх слів і св. Вечір закінчився. П. О. Лотоцька сказала кінцеве слово про значення записування і про цілу акцію збирання старих етнографічних матеріалів, яка тепер проводиться в СУА і — вечір добіг до кінця.

Непомітно промайнуло дві години спільної святочної гутірки при спільній різдвяній трапезі. Щирі привітні погляди, дружні слова — і ми стали ще більше споєні, ще ближчі собі — нові й давні, старі й молоді

Н. І.

26 Відділ у Дітройті

Від десятиох літ 26-тий відділ Союзу Українок справляє Святий Вечір для громадянства. Кажуть, що щороку саля забита народом, що горнеться один до одного помимо всіх різниць. І хоч посвятували вдома йніколи аж два Свят-вечорі бо дехто і за латинським святкував бо чоловіки йшли на наші до праці, проте й цього року було глітно й завізно в залі Української Хати на Грейлінгу. Яких 350 осіб прийшло посвятувати в громаді. І сиділи за столами та святкували. Та не святкували пані з Союзу. Вони працювали тяжко, щоб нагодувати стільки людей борщем, кутею, голубцями й варениками і калачем з кашою. Це є робота на ніч і день для багатьох рук!

На оцні картина: „Дивна Ніч в Карпатах“ що її поставили пані Березовська і п. Дацко. Історія й громадянство пересуваються в перекрою як живі люди й тині та складають поклін Новонародженому. У публіки на очах сльози: деж бо цей Рідний Край? За океанами, за морями й горами й просторами, кровю рясно политий і горем засіяний

Потім вечеряють і все ж роз-

рада вступає в серця: і на чужині рідний край знайшли в серцях і хатах старих емігрантів і серед них найшли клаптик України. Оце ж їхнім старанням побудовано оці залі, церкви, школи. Але тепер вже спільними силами будують дві школи: на заході і оце на сході, на Гемтремку. Якраз дохід з оцієї вечері по половині на школу і на УПА. З самої збірки 183 дол. і вступ був за білетами по 1 дол.

По вечері промови проводу 26-го відділу: пані Хомякова й Заплітна, обох отців парохів — Шмондюка й Блавацького, панна Панчука, Д-ра Софії Парфанович, пань Будзол і Ганиш. Колядою „Бог Предвічний“ закінчено свято. Але публіка ще довго гомоніла й раділа взаїмній зустрічі. Так двадцятьшостий Відділ виконав своє традиційне завдання. Честь і заслуга його проводові, так теперішньому як і попереднім, а з них пані Прокопович, що піддержувала цю традицію минулих літ. Тепер її продовжує пані Хомякова зі своїми співробітницями. П.

32 Відділ у Ст. Луїс

32-ий відділ у Ст. Луїс оснувався нещодавно, але вже влаштував 21 січня „ялинку“. Діти під проводом п. Храпливої підготували виступ. По рефераті п. Храпливої про українські Різдвяні звичаї присутні засіли до підвечірку. Колядували й розмовляли до пізнього вечора.

42 Відділ у Філадельфії

Церковна саля наповнилася вже вполудне членками відділу та гістьми. Два довгі ряди столів й один поперечний вже уставлені і накриті. Як тільки засіли гості на своїх місцях і присутній тут о. Данильчук поблагословив Божі дари — відкрилася сцена й показала всім присутнім картинка — Свят-Вечір у бідній сільській хатині. Це діти чекають матері, що має повернутися та принести дещо до хати. Вони розказують собі про все горе, що їх стрінуло: арешт батька, переслідування матері. Повертається мати. Вона зажурена й пригноблена, бо яку Різдвяну радість може во-

на справити дітям? Видобуває зі сховку ікону Бого-матері, що її врятувала підчас ревізії й виселення. Діти припадають до неї й моляться — це їх єдиний Різдвяний дарунок. Та доля судила їм ще один, несподіваний. Враз стук до дверей і входить батько. Яка радість! Він втік із тюрми і вступив до УПА і вже звідтіля прийшов провідати своїх.

Вистава живо розворушила присутніх, що з них неодні витирали непрохані сльози. Нагородивши рясними оплесками молодих артистів за добру гру (пп. О. Грабовенська і В. Рудницький, а діти М. Яцкевич, І. Грабовенська і Тарас Вочок) почали невтомні членки 42-го відділу подавати Різдвяні страви — кутю, рибу, борщ, вареники. Присутні обмінювались враженнями.

Слово забрала голова відділу п. Панамаренко, що привітала всіх та стала викликати до слова більш заслужених громадян. Перша говорила п. Романюк, закликаючи нести допомогу воюючій Україні. Оця довголітна, вірна членка й не почувала свого близького кінця, що наспів уже кілька днів пізніше. Та її слова пролунали бадьоро й заставили неодну присутню призадуматись. Слідуючою бесідницею була п. Марія Голуб, недавно вибрана культ. освітня референтка централі. Вона видвинула як головне завдання жінки — ширення гасла християнської любови, як всеобеднуючого чинника.

Слово забрали потім отці, що прибули саме на салю. О. парох Середович, о. декан Василик та о. Липин вказали на корисну працю Союзу Українок і побажали якнайкращих успіхів на будуче. Відспіванням „Многая літа“ подякували присутні за щирі побажання.

Врадував усіх виступ п. Журибіди, довголітньої касієрки 42-го відділу, що прибула мимо зтяжної недуги на свято. Промовляли ще п. Бурій, п. Бабяк, п. (бабля) Чайківська, п. Панасовська і другі.

Наприкінці забрала слово п. Олена Лотоцька голова СУА. На основі євангельського слова „по ділах Ваших — судитимуть Вас“, вона зясувала доцільність та поглиблення праці СУА.

Українське весілля в Брукліні

Відділ 21-й СУА в Брукліні уладив в дні 21. січня ц. р. імпрезу, що заповнила вщерть велику залю Народного Дому. З самого Брукліна, Нью Йорку та поблизьких місцевостей прийшли люди, зацікавлені часописною вісткою, що побачать справжнє українське весілля.

Вистава представляла хід весілля, поділеного на декілька актів. Так теж бувало „дома“, де дії ішли від віків у незмінному порядку.

Недільне весілля дало нам дуже багато правдивого, вірного. Сам початок, пуста ще хата з трагічно заклопотаною мамою, що ось-ось має остати без своєї одиначки Марусі. Мамина пестійка іде у невідому долю, до свекрухи. Як їй життя постелиться? Як правдиво помистецьки виїшла ця роля у п-і Павчак!

Ладкання дружок та свих зі своїм поетичним змістом, жартирливі коломийки при весільному пирі чи перепю, постать традиційної „варехи“ — весільної господині, що неабияке завдання має на весіллі — все те переносило нас думками у рідний край.

Мій сусід, давній емігрант із Теробовельщини, нагадав собі, як малим хлопцем бачив весілля сестри і цей спомин носить сорок років у серці. А знайомі членки СУА линули теж у цих годинах у рідне село на весілля.

Голові СУА п-і Бодак, усім членкам, що допомогли у підготові, режисерові п. Слободянові та всім артистам, старим та новим імігрантам нехай буде від нас усіх щира подяка за цей вечір.

Може слідом Брукліна підуть другі відділи СУА.

Насовується одна думка. Чи не було би добре створити при Відділах СУА Секцію нар. мистецтва, що дбала би також за наші українські традиції. Вони, на жаль, затрачуються серед чужого оточення. А нашим завданням є передавати їх нашим дітям та внукам. Це наші, народні святощі, що передержали віки слави та лихоліть. Не вмерли та не сміють вмерти!

І. Д.

Відгук українського весілля

Як корисно впливає весільна вистава на тут роджену молодь, скажуть слова одної пані, що прийшла до мене по виставі. Її донечка, каже вона, постановила — коли б їй прийшлося вінчатися — зробити це за стародавнім звичаєм. „Так гарно всі вбрані, так гарно гуляють! Я ще не бачила такої гарної картини. Ті вистави, що я давніше відвідувала, не подобались мені, бо все там сварилися і були п'яні. Я думала, що на українських виставах усе так мусить бути. А тепер мені це все дуже подобалось і я вже хочу мати таку вишиту сорочку, як мала молода“ Ось як реагує молода американка на наші чудові обряди і звичаї.

Був це труд неабиякий — приготувати весілля до вистави. Ми не мали готового зразку, а все самі уклали. Але маємо дуже корисний відгук з усіх сторін. Із доходу призначили ми 100 дол. на УЖК, як Національний даток.

Анна Бодак
голова 21-го Відділу СУА

Чи ви вже приєднали переплатників для „НАШОГО ЖИТТЯ“?

Наша кампанія приєднання нових передплатників дала вже в першому місяці гарний успіх. Нові передплатники напливають звідусіль. Та ще до кінцевого речіння багато часу — приєднуйте нових! Подбайте про те, щоб „Наше Життя“ ввійшло в кожну українську сімю!

Подаємо нижче осяги в приєднуванні передплати. Вибиваються вже кандидатки на нагороди. Але є ще час перевищити їх в цьому змагу. То ж приступайте до діла!

А. Смеречинська, Рочестер	10
К. Гардецька, Філадельфія	10
П. Панамаренко, ”	4
В. Хоптяк,	4
Л. Бурачинська,	4
Є. Кахній, Дітройт	2
Н. Дзидзан, Шикаго	2
М. Процай, Міннеаполіс	2
О. Штогрин, Філадельфія	2
Ст. Пушкар,	2
А. Бодак, Бруклін	1
Ст. Заплітна, Дітройт	1
О. Ткачук, Ст. Луїс	1
М. Ясінська, Дітройт	1
М. Семянчук, Шикаго	1
С. Лукачик, Сиракюз	1

Є. Мостецька, Вунсакет 1
Ю. Маньоска, Балтімэр 1

Адміністрація „Нашого Життя“

ЧЛЕНКИ ПИШУТЬ НАМ:

Стаття „Колядки в Америці“ на четвертій сторінці ч. 1 „Н. Ж.“ пригадала мені, як то колись наші люди, таки Українці, соромилися своїх колядок і колядників не хотіли до хати приймати. А нині вже наші, тут роджені діти пішли заколядувати до нашого мейора міста. Дружина мейора, коли довідалась про що йде, дуже радо запросила їх до хати. Діти заколядували першу коляду українську, а другу американську. Пан мейор вислухав, подякував, погостив колядників і сказав, що це пригадало йому молоді літа Коли він був молодим, теж ходив заколядувати, тільки під Новий Рік.

Ксеня Чагарин
Вунсакет.

ТЕТЯНА КОШИЦЬ У ФІЛАДЕЛФІЇ

На перших Товариських Сходинах Окоужної Ради СУА, в неділю, 18. лютого ц. р., в год. 4-й попол., п. Тетяна Кошиць дасть доповідь про „Українські народні пісні і народне вбрання“ в домівні Централі, при 866 Н. 7-а вулиця. Гостям раді.

УКРАЇНЬКА ЖІНКА В ПІДСОВІТ- СЬКІЙ НЕВОЛІ

Реферат під повною назвою, що його опрацювала п. Ол. Суліма на конгресі М.М.М. (Світового Руху Матерей) у Паризі мал живий відгук. Він не тільки заважив на резолюціях конгресу й відбився у французькій пресі. Але його передрукували різні наші пресові органи. І так він появився в цілості в англійському виданні поденника „Свобода“ з 17 липня 1950 у Джерзі Сіті. Віймки з нього передрукував „Наш Клич“ у Буенос Айрес, на своїй жіночій сторінці з 17 вересня 1950. Неподалово передрукував його в цілості тижневик „Єдність“, що виходить в Аделаїді, Австралія.

Матеріал і висновки, зібрані талановитою авторкою, послужили також для інформації наших власних гуртів, розселених по різних континентах.

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА В СІЧНІ 1951

На фонд Матері й Дитини:

Анастасія Кочан, Джоліет 2.00
Катер. Сарабун, Бріджпорт 1.00
М. Буката, Бріджпорт 1.00

На пресовий фонд

„Нашого Життя“:

42 Відділ в Філадельфії 100.00
21 Відділ в Бруліні 25.00
23 Відділ в Дітройт 17.00
31 Відділ в Дітройт 10.00
59 Відділ в Балтімор 10.00
Катер. Кіт, Лос Енджелес 10.00
Мар. Бабяк, Філа. (збірка) 10.00
52 відділ в Філадельфії 6.15
А. Мордус, Лос Енджелес 5.00
П. Малиновська, Філа. 5.00
Олена Журибіда, Філа. 3.00
А. Алберт, Блекстон, Масс. 3.00
Катерина Дроздик, Бронкс 2.00
Наталя Біло, Дітройт 1.00
Текля Бурава, Нью Йорк 1.00
Ксеня Чагарин, Вунсакет 1.00
Катерина Бойко, Провіденс 1.00
Анна Чорній, Балтімор 1.00
Марія Гоголь, Шикаго 1.00
Анастасія Кочан, Джоліет 1.00
Вас. Шанайда, Розвил, Мін. 1.00
Анаст. Королишин, Дітройт 1.00
С. Цимбаліста, Дітройт 1.00

На Фонд Дому СУА

Анна Чорній, Балтімор 10.00

На фонд Централі

поолинокі членки зложили в:
21 відділ в Брукліні 40.00
59 відділ в Балтімор 10.00

На вклади до СФУЖО:

26 відділ СУА в Гемтремк
1949-50 25.50
59 відділ СУА в Балтімор 10.00
52 відділ СУА у Філадельфії
1950 4.35

Річна вклади і орган. фонд:

21 відділ Бруклін 20.00 5.00
59 відділ Балтімор 20.00 5.00

Стефанія Пушкар, фін. секр.
Марія Бабяк, касієрка

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД

Детройт, Міш.

Членки 23 відділу СУА в Детройті, зложили 17 дол. як коладу на Пресовий Фонд Нашого Життя. По 1 дол.: Євлокія Кахній, Марія Слупецька. Марія Малиновська, Марія Черіба, Марія Сидорик, Анастасія Мер, Стефанія Дудун, Анна Сидор, М. Василишин, Софія Замврило, Марія Маланяк, Олена Дувька, Т. Новак, Анастасія Недвідь, Анастасія Зілінська, Анна Медвідь, Павліна Боднар.

Нехай живе мрія ...

Спереду йшли двоє.

— Борисе!

Вищий на півтори голови, в сірому спортивному костюмі, обернувся:

— Марійка!

Вона не відповіла. Стояли так мовчки, бо заваджав той, третій. Неначе зрозумівши, присадкуватий став поспішно прощатись, аж загикався:

— Т-так я т-тобі, Борисе, я той, вже п-підю. Нам все одно не тому розі розходитись.

Коли його постать зникла за поворотом, обоє оглянулись, ніби хотіли пересвідчитись, що самі.

Борис спершу хотів її поцілувати, але подумав: "А що ж вона? Може забула, може образиться... Та й заможем, певно"

Взяв її під руку.

— Знаєш що? Давай підемо до університету, як раніше було...

— До університету? Що ж там робити?

— Звісно, нічого... Там тепер все чуже — і ми чужі, відбились... Я заходив якось — думав, спогади там живуть... Але ні: війна, розруха, льодова зима якось і спогади вигнали... Але ходімо тією дорогою. Забудьмо все — неначе колись... Добре?

— Добре, — промовила Марія стиха і вперше глянула як слід на Бориса. Це вже не той, колишній, трохи смішний хлопчина з кількома цяточками ластовиння на губах (вона ще казала "Рябі в тебе губи" і цілувала в кожную цяточку окремо). Він тоді виглядав молодшим за свої роки. А тепер йому мало би бути двадцять вісім, а можна дати на п'ять літ більше. А проте — може й покращав: змужнів, вилюднів...

— А ти така сама незмінна, — неначе вгадавши її думки сказав Борис і додав стиха: — Для мене.

Кілька хвилин ішли мовчки; і зупинилися враз під тим каштаном, де він її вісім років тому вперше поцілував, як поверталися пізно зі зборів. Тоді на вулиці нікого не було, а хоч би й був? Хай бачать! Повітря

пахло Різдом, і зорі блимали тепло, як воскові свічечки.

— Ти щасливий?

— Ні Маріє, — без вагання відповів Борис. — Ти забрала з собою моє щастя.

— Нащо ж так патетично? — засміялась Марія голосно, але роблено. — Адже маєш дружину, мабуть і дітей?

— Так, маю.

— Скільки?

— Що скільки? Дружину одну, а дітей двоє.

— Я про дітей питала. Зовсім не смішно.

Знову мовчанка.

— Ти пам'ятаєш цей каштан, Маріє?

— Пам'ятаю. Свідок нашого кохання, нашої присяги, яку ми обоє зламали, — з якимсь прикритим розчаруванням промовила вона.

Тоді вони поклялися, як це роблять мільйони закоханих у цілому світі, присягли на довічну любов. Казали, що ні з ким іншим не одружаться. Що де б не були один одного знайдуть. А каштан недовірливо щось скрипів і докірливо хитав чорними, голими вітами.

— Де ж твоя клятва, Борисе?

— Де ж твоя, Марійко?! Ти ж першою поклялась і першою порушила своє слово.

Марійка, як береза під подувом вітру, похилила кучеряву голову.

— Я ж не знала, що буде війна, що прийдеться жити в розваленому будинку і ховатись в руїнах, щоб німці не забрали в Німеччину, а потім їсти бруквяну баланду в самому центрі Берліну, а по тім ще дороги й дороги, які, плутаючись, як змії, таки завели додому.

— Так і я... Коли повернувся з війни, перш за все пішов до твоїх батьків, розпитував, але вони й самі нічого не знали. Ну, а потім одружився... Життя бере своє.

— А як же твої вірші? Пишеш?

— Вішів писати не варт. Про Сталіна не хочу, а про інше не дають.

— Чому ж, можна й про інше.

— Та де там! Перш ніж дозвільять написати про зівялу

квітку чи про березневі світанки треба кілограм паперу про вождів та партію списати. А вже як про квіти, то хіба що десь на могилі героя Советського Союзу, а як про березневі світанки — то хіба на день Восьмого Березня...

— А все-таки, ми тоді щасливі були — перебила Марія. — Пам'ятаєш, як щодня один одному нові рядки читали, рими й метафори дарували...

— Тепер мені нема для кого писати. Моя дружина любить гарні вірші, тільки лиш ті, що надруковані а з моїх би, певно сміялась, якби прочитав. Вона й не знає нічого про мою поетичну хворобу. Мені ніколи не спало на думку їй щось прочитати, навіть у перші часи нашого одруження. Так і закинув... А ти?

— Я теж. Мені й не дивно: я — мати, з дитиною зараз сам знаєш, як важко...

Борис раптом до болю стиснув маленьку Марійчину руку.

— Марійко! Ти не забула, чим закінчувалась присяга? Що, коли б нас доля розлучила, а потім ми знайшли один одного вже одруженими, хоч би й діти були — все покинемо й подамо один одному руку назавжди.

Очі Бориса палали, як тоді, у вечір першого признання.

— Ні, Борисе, це було тоді подитячому жорстоко сказано. Так говориш, поки своєї дитини не маєш... Тепер вже пізно, вже не можна...

— Чому? Стільки людей розходяться і одружуються вдруге і навіть втретє і таки знаходять своє щастя. Чи ти, може, любиш свого мужа? — ревниво вигукнув Борис.

— Ні, я його не люблю... Але любила. Так само, як і ти свою жінку. Прошу, прошу, не кажи мені нічого. Забудь, що з тобою тут я, і чесно згадай, що було два роки тому. Адже казав їй, що любиш, — навіть що до неї нікого не любив. Адже так? Тоді й про мене нічого не думав...

— Звідки ти знаєш? — розгублено спитав Борис. Марії він брехати не міг.

— Знаю по собі. Тепер я бачу, що це було просто собі захоплення, а тоді здавалось, що я й тебе так любила, як його. І от одружилась. Перший рік все було добре — і я вже думала, що це щастя. Повишувала йому всі хусточки, комірці, помагала конспекти переписувати (він викладає фізику). Він теж — щодня як не букет, то просто якусь гарненьку гілочку приносив, чемно перепрошував за найменшу провину... А далі Марія махнула рукою й замовкла.

— Що ж далі?

— А далі мені набридло латання шкарпеток. Все частіше стала сідати за вірші. Хотілось музики, сонця, повітря — а тут готуй обід, та ший сорочечки для малого та помий винось. Дитина — що ж, я щаслива, бо люблю її над усе в світі, і нещасна, бо вже мені не може замінити все на світі... Так ввійшло все узвичку, встоялось. Чоловік помалу перестав дарувати квіти, а приносить радше редьку або сушену рибу — щось практичне що дорогою в магазині дешево трапиться. А якщо часом на мій день народження й подарує букет, то мені ті троянди теж рибою пахнуть. Одним словом, Борисе, — прощай, поезіє, заість тебе проза житейська...

Борис перебив її, зовсім розсердившись:

— Невже проза може вбити справжню любов, оту, про яку мріємо й читаємо?

— Я думаю, що іноді бувають виймки, але заради них не варт ризикувати й робити сиротами троє дітей. Ось скажи, наприклад, чому ти розчарувався у своїй дружині?

Борис подумав. Досі він був переконаний, що у всіх щоденних суперечках винна дружина, але тепер він нічого не міг пригадати на доказ її вини.

— Що ж ти мовчиш? — із якимсь гірким злорадством обізвалась Марія.

— Я знаєш, Маріє, ніколи над цим серйозно не думав. Завжди було почуття якогось роздратування й навіть безпричинної нудьги. Власне, все дрібниці. Ну ось, наприклад, у неї чудове хвилясте волосся, але воно викликає відразу, коли раз-у-раз знаходиш його у своїй тарілці... Або: в неї кожного

разу молоко біжить на електричку, наче за цим вже не можна встежити...

— Ну, ну, і ще що? — іронічно спитала Марія,

Борис запнувся і почервонів. — Ну, і таке все подібне. Ах, власне, все це дрібниці, і мені соромно стало, що я розплекавсь, як перекупка.

— Бачиш, тобі стало соромно. А уяви собі, що я з усім цим не справлялась би краще від твоєї дружини. У мене, наприклад, збігає не тільки молоко, якого і справді нелегко припилити, але майже кожна страва, яка може бігти. І волосся в борщ часом потрапляє, і мій чоловік теж сичить, не гірш від тебе... Не знаю, може це наше злиденне життя забиває нас "прозою", а може просто самі собі ради не дамо. Одним словом, історії наші сімейні — подібні.

— Хто ж винний? — розгублено запитався Борис.

— Той, хто обвинувачує, я думаю, — по деякій мовчанці, сказала Марія.

— Маріє! — Схопив її Борис. — Я тобі завжди носитиму букети. І рибу теж носитиму, і так що квіти не будуть рибою пахнути. Хіба ти мене не знаєш?

— Знаю, Борисе. Ось ти зараз куди йшов?

— Як куди? Додому.

— А де ж твої квіти — для дружини?

Борис не відповів. Марія продовжувала: — Що ж ти самого себе обманути хочеш? Адже те, що я тобі про свого чоловіка розказувала, так само тебе стосується. Всі ми такі, ідеалісти липові: замолоду мріємо, романтизуємо, а як дійде до справи — то квіти рибою пахнуть. Все забиває проза, дрібниці, з яких складається наше велике Життя. Я б і не могла вже любити тебе, як раніш, якби ти покинув для мене дружину й дітей. Чим вони винні? Я не можу забрати в них батька... І тому — давай попросаємось назавжди. Нехай не вмирає наше кохання, наша мрія, нехай як сонце світить вона нам у нашому буденному житті. Щоб завжди мені втіхою, а може й порятунком була думка, що ти мене любиш.

Міцно поцілувались — на вічне прощання — і розійшлися. І коли б уже знову зустрілися — не зупинились би, може б і не привітались, тільки серце молодом було б у грудях, щоби вирватись нарешті з людської неволі.

Не розіхались у різні краї, не розділило їх ні море, ні океан. В одному й тому ж місті мешкавшись, розійшлися навк, щоб ніколи не вмерла мрія.

Наша гостина

Славна українська гостинність аж надто відома. Нехай же і в чужому краю вона теж не загибає.

Зимовою порою по Різдві вгощали себе взаємно як у місті, так і на селі. Відвідували себе сім'я, сусіди, приятелі зі шкільної лавки, співробітники варстату праці. І ясно, що це була нагода, коли турботлива господиня придбала та заготовила, як це й казали — чого лиш душа забагла.

Було воно всяке — варене, смажене та печене. А так — дехто скаже на це — було, було колись на Україні... Та де там нам тепер. Та хоч доля нам не ласкава, одним скорше, другим пізніше присудила по-волі чи неволі йти у мандрівку, у світи незнані, то однак сміло та вперто можна сказати, що саме тут гутірка в гостині в меншому чи

більшому гуртку стала ще більше цінна, стала нам дорога та конечна. Наші звичай гостинності вийшли з нами із рідної стріхи в світ далекий. Не жаліймо труду та часу і тут себе взаємно вгостити. Та найкраще воно вийде при столі, на критім вишиваною скатертю та заставленим смашними, запашними, домашніми стравами. Це створює настрої, викликає спомини чогось із рідного краю. Коло нас кругом діти та молодь, яка цього гарного звичаю не винесла з хати.

Та є такі різnorodні можливості гостини, що все якусь можна підібрати, щоби відповідала нашим можливостям як у часі, коштах та мешканні. Ясно, до всього треба підійти з відкритою головою. Господиня мусить подолати всьому без найменшого занедбання у сво-

ему щоденному житті. Не сміє статись так, щоби в дні гостини муж та діти не мали свого звичайного щоденного прохарчування. Не сміє вона теж запрацюватись понад свої сили.

Щоб могла теж і господиня поготорити з рідними чи близькими, а не бігати з посудом — приготуймо гостину на лад буфету. Цей спосіб здобуває собі щораз більше прихильників, бо має добрі сторони як для господині, так і для запрошених гостей.

От і приготуємо на столі всі можливості кулінарної штуки та потрібне начиння.

Кожен підходить, бере тарілку у руки та себе вгощає усяким добром, що йому смакує. Бо часто страва для одного великий присмак, а другому в рот не лізе, а може часто й ради здоровля буває й недозволена. Та якже ж незручно відмовитись при столі, коли тебе просять? О лиха години, якже ж часто опісля печінка чи що інше покутує та затроює нам і так важке життя. От і горе! А в буфеті, що кому під смак, та на здоровля.

Вправді нашим мужчинам часто досить тяжкувато до цього діла забратись, та звичайно мають вони добрих дорадниць, а деяким зовсім незугарним стане його дорадниця до помічі. Та час і цього діла навчитись, не все мусить бути готове-опихане на тарілці, буває, що треба самому серед натовпу смаколиків вибрати щось найбільше підходяще під смак. А вчитись треба до смерті! З повною тарілкою засідають при одному столі чи малих столиках, чи навіть і без стола, лиш у вигідному кріслі-фотелі. Приладжуючи такий буфет, подбаємо про різного рода салатки з городини, холодне вуджене м'ясо, студенець із риби, з курки, паштети, біле м'ясо в майонезі. Свіжі овочі, чи компоти та дещо з печива. І так все можна заздалегідь підготувати. Гарячий, холодний чай, чи інші напитки — і маємо усе готове.

От і бачимо: розважна господиня йде з духом часу, включаючись легко та розумно в сучасну хвилину й згідно з вимогами нашого життя.

Недільна пополуднева гостина може складатись з гарячого

Подала Наталя Костецька

Паштет (10-12 осіб)

- 1 фунт городини
- 1 фунт м'яса вепрового від кадуку
- 1 фунт телячого (місток-брусик)
- 1 фунт м'яса волового (литки)
- ½-1 фунта телячої печінки
- сіль перець
- ¼ фунта білого хліба
- 2 жовтка
- 1 ложка масла
- 2 білки
- ½ фунта солонини

Городину з м'ясом зварити дуже добре, води стільки, щоб вона вкрила м'ясо.

По зваренні вибрати кости, змолоти на машинці 2-3 рази, теж сиру печінку і намочену булку. Втерти жовтка з маслом, додати м'яса, булку, білки вбити на сніг, все добре вимішати. Ринку виложити платками солонини, наложити паштет, вставити у другу посуду з водою і варити в парі 1—1½ години.

Можна теж пекти, однак варений більше соковитий, не випаровує. По зваренні вистудити, обкромити кругом ножом, дно трошки розіграти на вогні, виложити паштет на тарілку. Перед подаванням покряяти на кусники, уложити на полумиску, прибрати помідорами і цитриною.

Курка в майонезі (8 осіб)

- 1 фунт мішаної городини
- 2 грудей курячих
- сіль, перець
- води стільки, щоб вкрило
- 1 горнятко майонезу
- червона паприка, оливки

По зваренні відібрати кости, поділити на кусники, прохолодити. Кругом полумиска уложити чаю чи кави, а до цього добрі домашні пампушки, чи дрібні якісь тісточки.

Так запрошуючи гостей, подумаймо заздалегідь, що зготуємо, а тоді впораємось з усім незаметно попри всі щоденні заняття.

Н. Костецька.

жити листки зеленої салати, на листки салати укладати кусники м'яса, уложити на полумиску, полити м'ясо майонезом, посипати паприкою, прибрати сливками.

Студенець із курки (6-8 осіб)

- 1 велика курка (не товста)
- 1 фунт мішаної городини
- 1 пачка білої желатини
- 1 горнятко зеленого горошку
- 2 яйця, зварені на твердо
- сіль
- 2 літри води

Городину почистити, залити водою, зварити. Курку помити, зварити з городиною.

По зваренні зняти шкірку, пообирати з костей, укладати гарними кусниками на полумиску. Вивар процідити, розпустити желатину, розмішати з виваром. Влити трішки на полумисок з м'ясом, застудити, щоб кусники м'яса приліпились до полумиска і не спливали при дальшому заливанні виваром.

Прибрати ще яйцями й горошком, залити рештою вивару, застудити. Кусники м'яса мають бути вкриті студенцем.

Торт кавово-мігдаловий

- ½ фунта мігдалів
- 6 білків
- ½ фунта цукру-мучки
- 1 ложка тертої булки
- ½ фунта масла
- ½ фунта цукру-мучки
- 2 жовтка
- ½ шклянки сильного напару з кави
- ¼ фунта мігдалів

Мігдали спарити, потеревити зі шкірки, підсушити, змолоти на машинці. Білка вбити на тугу піну. Цукор розтерти у мисці, щоб не було грудок. Вимішати все разом. Форму виложити восковим папером, намастити маслом, влити тісто, пекти у рурі на 300 степ. 40—50 хвилин.

Втерти добре масло, додаючи цукру по ложці і по одному жовтку, розтирати даліше, додаючи по трошки напару з кави. Холодний коржик перекроїти, наложити начинку, прикрити. На верх і боки наложити начинки. Мігдали спарити, потеревити із шкірки, підсушити, посікти дрібно, обсипати торт, прибрати.

Марія Головата виступала у вишиваній блюзці на концерті Л. Українки. Світлив Ол. Михалюк.

ЗІ СЦЕНИ Й ЕСТРАДИ

Молода скрипачка Донна Гресько запрошена на чергову обідку канадійських міст у лютому ц. р. Постійним місцем перебування її з Нью Йорк.

Нещодавно молода українська співачка Зоя Біляченко виступала в Сиднейському радіо. Вона проспівала дві пісні — арію з Кармен і "Гандзю". Її запросили до періодичних виступів у Сиднейському радіо.

До Канади прибула тепер скрипачка Зоя Лазарович, що саме закінчила свої студії в Лондоні. Вона готується виступити в Едмонтоні з власним концертом.

Із Канади наспіла вістка про концерт молоді української співачки Марти Олійник, що відбувся в Торонто. Вона виконала цілий ряд творів Стеценка, Гайворонського, Ярославенка та інших композиторів. Канадійські часописи помістили її світлинку.

ВІДГУКИ ПРЕСИ

Міжнародній Базар у Парижі, в якому з успіхом узяла участь Федерація Українських Жіночих Організацій, знайшов корисний відгук. Часопис "Українські Вісті" з Ульму присвятив йому обширну згадку. Часопис "Новий Шлях" у Вінніпегу подав точне звітлення з вистави. "Голос Америки" включив цю подію в програму свого висилання в Україну.

ВЖЕ ЧАС ПОДУМАТИ ПРО ВИШИВАНУ БЛЮЗКУ

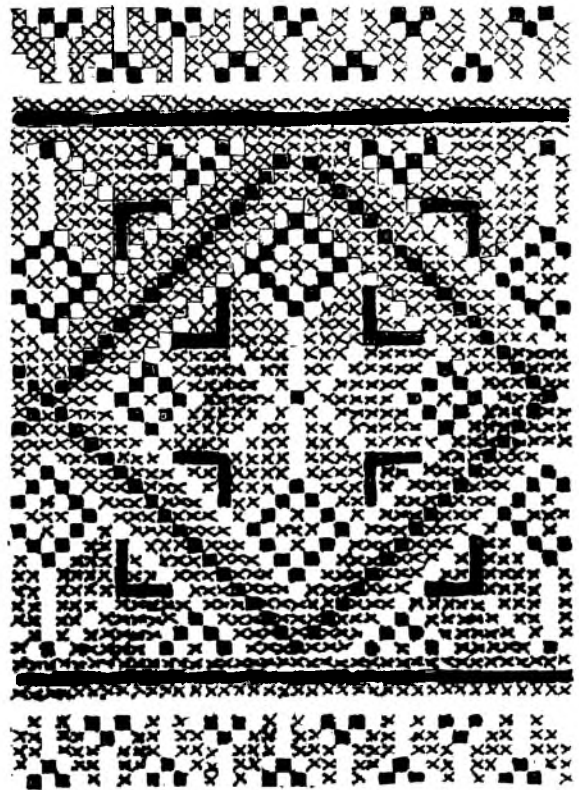
Хоч ми ще наприкінці зими, а вже снуються в голові мрії про весняне вбрання. Вже недовго, а сонце засвітить і скаже поскидати з себе важкі верхні нагортки чи светери. Чи не час нам уже розпочати вишивку для нашого вбрання?

Це в першу чергу блюзка. Роскішна, біла блюзка, що підійде до кожної спіднички та офіційної нагоди. Таку блюзку повинна мати кожна українка в запасі, байдуже чи молода вона, чи старша. Правда, молоде личко розквітає при вишивці ще краще, але й літню жінку, чи бабусю вишивка достойно прикрашає.

Подаємо поруч гарний зразок блюзки, що є власністю молоді скрипачки Люби Головатаї в Філадельфії. Молода мисткиня замовила собі її з нагоди концерту Лесі Українки. Своім виступом показала, наскільки вишиване вбрання гарно вראה на концертній естраді. Блюзку виконала кооп. "Базар" у Філадельфії.

Взір до блюзки виконаний хрестиком у двох кольорах, чорній і ярко-червоній. Рисований взір представляє вставку. Половинкою цієї вставки обведена пазушка, а краєчком комірець. Розети зі середини вставки покидані по рукаві.

Взір до вставки, вишиваної хрестиком. Кольори: чорна і червона, Д.М.Ц. ч. 666 (макова).

Вставка до блюзки
Взір виконаний чорним і червоним

Helen F. D. Lotosky

OUR OBJECTIVE

On November 12, 1950, when the gavel fell to mark the close of the 9th Convention, and had completed the twenty five years of our corporate existence, we went back to our Chapters and our homes proud of the accomplishments of those 25 years, and rejoicing in the future that seemed mapped out before us. And we had a right to be proud; for in so short a time we had built a great and growing national organization, composed of groups never before associated for joint enterprise, of the women who never, in all their busy lives, had contacts with other women outside their homes and their church societies, and of young women just out of school or college, thrilled over their first job, and the first money they had ever earned.

Out of that untried and unorganized group of workers came the leaders under whose direction we grew into strong Ukrainian National Women's League of America, Inc., by whose vision we were guided into the development of noble aims and ideals; through whose knowledge we were enabled to solve the many problems which every organization must meet.

It is not my purpose at this time to recount our accomplishments and failures of those 25 years. These came to you through the medium of reports and discussions of those reports during convention sessions, and printed reports in "Our Life" and bulletins. Instead I would like to indicate to you as clearly as I can the road along which our great organization may travel in the future and it is both your duty and your privilege as members of the UNWLA to consider it and to decide if it will lead our organization expeditiously and safely toward the des-

tinuation you choose as its ultimate goal.

A new kind of approach is needed, fittingly termed the research spirit. An organization steeped in the research idea, its executives and members all thinking of problems and studying carefully their solutions is something more than an organization. It is an organism with many opportunities for growth stretching out both for the individual and for the group. To make an organization into an organism is a great achievement, because what was a mere mechanical effort becomes humanized, vitalized, creative action.

In line with this thought I wish to present to you for your consideration, discussion, and I hope adoption of a two-year objective.

Our Goal

During the next two years the Ukrainian Junior League should fit itself to assume leadership, with a view toward keeping in the establishment the fullest possible opportunity, and reward, for the development of whatever capacities they may possess.

The development of the individual member is directly in line with a larger objective. If her influence is to be a factor in determining the course of organizations' progress she must broaden her viewpoint and endeavor to grow in ability and power. Fostering her individual development should continue to be the initial objective of our UNWLA. The larger purpose we suggest precludes neither this nor any other aims for which we are now striving. Rather, it focuses them and enables us to work for them with new strength and purpose.

Development of Program through National and Local Committees

Our seven standing committees may be classed as follows: First,

organization committees, which include Membership, Finance, Program and Publicity. These are grouped in an **Organization Department**, Second, committees primarily relating to Education, Magazine. These we group in the **Education Department**, Third, committees relating to the individual, comprising the Legislation, and Public Relations committees. These come under the **Public Affairs Department**.

Organization Department

The growth and development of the committees in this department — Membership, Finance, Program and Publicity—justifies our embarking on a broad program such as the one embodied in this Two-Year Objective. These committees should play a vital part in interpreting the objective throughout our entire membership and to the public — especially in training and preparing new members to understand and appreciate this goal.

Education Department

Study is urgently needed. Education takes time and energy and is costly. Without neglecting the present cultural program aiming at the development of the individual member, the resources of the national and local education committees should be directed through discussion groups, study courses, debates and lectures.

Magazine "Our Life"

Our editorial content should more and more reflect varying opinions on our organization, and our Magazine chairman and editorial counsels should endeavor to stimulate public opinion among all readers of the magazine in keeping with our objective. This may be assisted in the beginning by open forum discussions afford-

ing the opposite points of view an equal opportunity for expression.

Public Affairs Department Legislation

It is imperative that our members should be informed on such matters as pensions, immigration, insurance, shorter work days and work weeks, — as well as the more fundamental problems underlying the various economic systems of today. Tariffs, foreign and national debts and trade movements should be woman's business, for they affect her personal life vitally.

The legislation committee should become more and more important as our members are awakened to their responsibility for the promotion of legislation to further human betterment.

Public Relations

Our Chapters are especially urged to take part in and to pro-

mote local projects in line with this general program. Our leaders should maintain a highly intelligent and open minded point of view. Community leaders and women's organizations' representatives should be invited to our meetings in a form of open forum discussions under auspices of this committee.

This Two-Year Objective which I have presented to you is the product of many minds and many hours of discussion. It would seem, then, that we might safely follow these recommendations and say:

"To work! To counsel! Rise to life renewed!
That morning's sun should not find thee inert;
That liberation's hour should not find thee
In idleness, in shameful slumber wrapped."

(Lessia Ukrainka,
"Spirit of Flame")

A. Strykowski

An Outline of Ukrainian Needlework

FOR THE MODERN MISS (AND MRS.)

Preface

This is the first in a series of articles planned so as to enable "Our Life's" readers to get more out of their needlework by introducing to them several stitches once commonly used in Ukraine.

I know many of "Our Life's" readers use Ukrainian designs when they embroider. And little wonder too, for those designs passed on and improved upon from generation to generation are very attractive and easily adapted to the many articles young girls and women are sewing today: lingerie, blouses, playsuits, aprons, traveling cases, guest towels, invalid or breakfast tray-cover and two napkins, runners, cocktail napkins (8 or 12), bridge sets (cloth and four napkins), dot holders, pin cushions, needlebooks, sewing and mending cases, luncheon sets, chair backs, pillows, over-mantle pictures, etc., etc. With that and the fact that most of our displays usually feature nothing but the cross stitch, in mind, it seemed to me that perhaps you dear reader, if you embroider might like to share my information with me and, if you do

not as yet embroider, what is to follow will surely appeal to you and cause you to do so.

Generally speaking, this series will feature each month the following:

1. A photograph of some authentic design illustrating the stitch presented.
2. A brief introduction to the stitch.
3. Drawings showing how to execute it.
4. Some authentic designs for you on graph paper to simplify matters.

Equipment

But before we go any further, check to see if you have on hand the following musts:

1. Some "round thread" linen, i.e. material whose up and down and crosswise threads are of the same size and tension. Linen is the only material worth putting a lot of work into. It won't shrink in the washing, stretch in the ironing nor wear away in the age. For pillows, cases, needlebooks and the like as well as for designs that have too much black in them to suit you, try colored

OLGA RIJ LISOWYCH

Member of Ukrainian Junior League Branch 52 of UNWLA in Philadelphia, Pa., dressed in costume of Yavoriw region in Ukraine.

Headdress consists of "bawnycia" embroidered headband with linen, lightly embroidered headkerchief over it.

Richly embroidered wide-sleeved shirt with colorful beaded necklace, wide woven sash (krayka), linen, embroidered apron and woolen skirt with vari-colored stripes woven into it, constitute this pert and becoming costume of Yavoriw.

- linens. Department stores in town have them and the colors are nice and soft. For practice work, there is an excellent easy-on-the-eye rayon sold at Ukrainian stores under the name "Panama" (Pah-na-ma).
2. Needles with long eyes, known as embroidery needles. Needles with blunt ends, known as tapestry needles.
3. No. 60 cotton for basting. No. 100 for sewing very fine linen or sheer material. DMC (Dollfus Mieg Company) embroidery thread. It is composed of six threads. Cable embroidery thread. You will need little of this but you should have at least one skein on hand.
4. A thimble, pair of sharp scissors, a hoop.
5. A clean old towel or apron in which to wrap your work between times.
6. A little bowl or cup to hold ravelings and snippings.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

До українського зорганізованого жіноцтва

Перед двома роками Світовий Конгрес Українського Жіноцтва, що відбувся в листопаді 1948 у Філадельфії, створив Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій — СФУЖО.

Впродовж перших двох літ СФУЖО перейшло вже вступний етап своєї праці. Воно стало

— виразником думки українського зорганізованого жіноцтва поза межами Батьківщини в громадських справах та двигуном у змаганнях українського народу за його визволення. — організаційним центром для розкиненого по цілому світі українського жіноцтва та піддержкою в його важких змаганнях за існування та боротьбу в нових умовах існування.

— представником української справи перед чужинцями, що подає інформації про нас чужому жіноцтву та боронить на міжнародньому ґрунті своїх прав.

Сьогодні ми всі свідомі тих великих завдань та потреби гіддержати його працю. Досі тягар удержання бюро спочивав майже виключно на плечах

одної організації — Союзу Українок Америки. Агенди розростаються й вимагають щораз більших засобів. Жіночі організації, які щойно починають своє організаційне життя потребують самі піддержки (Венесуеля, Бельгія і другі) і не в спроможні самі удержувати бюро та сторінки СФУЖО, які є лучником усіх країн.

Ми, жінки, розкинені по всьому світі — свідомі ваги удержання нашого центру. Жіночі організації збирають сотні тисяч на різні національні цілі. Через наші руки переходять жертви на будову та піддержку наших національ. установ. Ми розуміємо вагу пожертви і вміємо її переводити. Подбаймо раз також про свою жіночу Федерацію та її особливі, а такі важливі завдання!

Знаємо, що Ваші організації мають перед собою важливі цілі. Та нехай кожна з Вас причиниться особисто одноразовим датком, щоби створити матеріальну базу СФУЖО. Складаймо пожертви на організаційний фонд СФУЖО!

**Головна Управа СФУЖО
у Філадельфії**

Ідейні основи жіночої організації

Продовжуємо статті на тему жіночої організації, надіслані нам із Аргентини.

1. Понадпартійність. Із факту, що перед жіночою організацією стоїть стільки завдань, які спільні всім жінкам, впливає потреба об'єднати жінок в одну організацію. У великому гурті це легше й корисніше розв'язати. Однак таке товариство мусить бути побудоване на засаді понадпартійності. Ця засада не виключає для члена жіночої організації — належати до будьякої політичної партії, що її суспільство не визнає за національно-шкідливою. Проте не вільно партійного духа з його нетерпимістю переносити на терен жіночої організації. Це не дає організації спокійно розв'язувати своїх переважних

особливих завдань та вносить некорисну для тієї роботи подразненість. А вже виключенням є робити з жіночої організації базу для партійної спекуляції та розгрівки. З одної сторони це відштовхує частину жіноцтва: одних тому, що вони інших поглядів, а других тому, що їм партійна гризня не понутру. З другої сторони спихає на задній план справжню ціль організації, що єдино оправдує її існування.

2. Фемінізм. Фактом є, що феміністичний рух створив моральні й фактичні передумови для існування жіночих організацій. В основному фемінізм був явищем позитивним і приніс великі і тривалі здобутки в ділянці політичної й соціальної рівноправності жінки, якими ми зараз користуємось. При тому однак мусимо мати на увазі такі факти: фемінізм у

своїй початковій фазі був бунтом жінки проти її незаслушеного приниження й недоцінювання і то бунтом пристрасним і боввим. Тією молодечою пристрасною можемо собі пояснити всі екстравагантії, а то й комічні сторінки перших феміністок. Ці "молодечі грихи" прощаємо першим феміністкам з усього серця. Однак не можемо допустити, щоби віденні сторінки фемінізму — різке протиставлення "жіночих" інтересів "мужеським", нехїть до домашньої праці, а навіть заперечення її вартості, відривання жінки від родини ітд. діяли й розвивалися.

Сучасне покоління жінок вдячне феміністкам за здобуті позиції. Однак ми робимо крок дальше вперед: ми вимагаємо не тільки "рівноправності", а навіть особливої опіки над жінкою. Це наше домагання постараеться уточнити. Жінка є повновартною людиною і здобути рівноправність використала й оправдала. Але жінка є покликана природою до особливих функцій. З тієї рації належить їй особлива опіка і то не в інтересі її самої, а в інтересі суспільства. У власній державі це буде завданням державних органів. В періоді боротьби за державу треба зорганізувати це шляхом суспільної самопомочі. Це є завданням жіночої організації усвідомити нашому суспільству цю потребу і її під кутом загального добра розв'язати.

Коли розглянемо обтяження жінки сьогодні, мусимо ствердити без перебільшення, що на ній часто тяжить двічі або й тричі стільки обов'язків, що на чоловікові. Жінка часто нарівні з чоловіком виконує функції опікуна родини, повнить функції в громадському житті й нічого не відтяжить її від природних обов'язків материнства й ведення домашнього господарства. Це ярий приклад на те, що жінка повинна бути оточена особливою опікою, якої мужчини не потребують.

Одним із важних постулатів, що його висунув феміністичний рух, було право жінки на заробітну працю. Признаємо його вповні і переводимо в практику. Ми є теж за рівну платню з мужчиною за ту саму працю. Однак рішуче протиставимось кличеві фемінізму, що жінка може і повинна виконувати всяку працю. Ми не маємо амбіцій дорівняти у всьому мужчині і ми є рішуче проти непосильної і невідповідної для жіночого організму праці, що шкодить її здоров'ю та унеможливає материнство. Одим кличем покористувалась совієтська влада й довела українську жінку на дно копальні та на стіну будови.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

Не може бути більш погубного та викривленого клича.

3. Завдання українських жіночих організацій на міжнародному форумі. Фемінізм створив свого роду "Жіночий Інтернаціонал". Участь у цьому інтернаціоналі для нас українок важна, тому що мусимо використати кожну нагоду вимагати для себе таких самих прав, якими користуються інші народи. Коли наш нарід на рідній землі веде жорстоку боротьбу за своє існування, то обов'язком еміграції є представити чужому жіноцтву цю жахливу ситуацію, в якій не зі своєї вини опинилась українська мати й дитина.

Однак участь в інтернаціональних імпрезах слід також докладно розважувати. Є міжнародні організації, що заперечують принцип національної суверенності та змагають до розбиття національної спільноти. Такі інтернаціонали є покринкою, що нею імперіялісти маскують свої загарбницькі пляни, щоби послабити відпорність своїх жертв, викресавши внутрішню міжусобицю серед них.

Жіночий інтернаціонал є теж шкідливий, поскільки він ломає національну солідарність в ім'я інтересів "жіночого інтернаціоналу". Українська жінка мусить вважати негідним своєї честі виносити перед чужим форумом скарги на свій власний нарід та перед цілим світом розкривати його недостачі й хиби. Кожен нарід має свої вади, а ми мусимо підкреслювати в нього те, що добре й сильне.

4. Чинний патріотизм. Виховна й суспільна діяльність жіночої організації повинна поставити собі це головним своїм завданням. Чинний патріотизм української жінки проявляється в таких формах:

а) Плекання родинної національної традиції та культ героїв.

Жінка-мати це не тільки вічне джерело біо-фізичного існування нації, але й скарбниця її духових цінностей. Кровну спорідненість закріплює мати почуттям духової єдності, що вищиває зі суспільної традиції. Звичаї й обичаї, культура побуту, народне мистецтво — це природня домена жінки. Культ героїв та визначних людей — це один із найважливіших виховних засобів матері. Серед героїв нашого народу багато жіночих імен. Дівчатка вчаться їх наслідувати, а хлопчики — шанувати жінку. Цей виховний засіб особливо важний на еміграції, як самооборона перед винародовленням. Чи ж не найлегший спосіб вщиплювати в дітей любов до свого народу, розказуючи їм у простенький спосіб правду про наших героїв?

Якщо наші діти забувають по українськи, розпливаються в чужому морі й своїми здібностями служать чужому народові, а то й нераз ворожому — левина частина вини лежить в українській матері. За це українська мати несе відповідальність перед своїм народом. І тут у першу міру обов'язком жіночої організації є, освідомлювати її про те й протиставитись цьому.

б) Національна солідарність та підпорядкування власних інтересів добру спільноті.

Самопожертва й солідарність жінки супроти власної родини — це питомі признаки жіночого характеру. Однак жінка мусить собі усвідомити, що родина це найнижча клітина нац. спільноти і коли вона зміє посвятитись їй, тоді мусить вміти принести й вищі жертви найвищій клітині

— нації. Жіноча організація мусить ці жіночі прикмети розвинути й використати для добра спільноти. Бо не вистачає йти за інстинктивним почуттям, що випливають із егоїстичних мотивів — самопожертва для найближчої й найдорожчої особи. Треба загартувувати себе для більших жертв — вміти жертвувати себе для загалу.

в) Національно-суспільна активність.

Із підвищеної прикмет випливає свідомість активної участі в громадському житті. Поле її вияву необмежене. Обов'язком жіночої організації є залучити всіх своїх членів до боротьби за волю українського народу у спосіб, що відповідає природі і здібностям жінки. А в наших демократичних умовахна маємо багато можливостей на те.

З. М.

Український Золотий Хрест

Вісімнадцять літ тому постав при ОДВУ в ЗДА невеличкий жіночий гурток. Метою його була допомога Рідному Краєві. Ішов 1932-ий рік — в Галичині ще не затерлися наслідки "паціфікації", а на просторах Наддніпрянщини почалася скриплена колективізація. Звідусіль доходили вістки про біду й недостачу.

Гурток жертвених жінок почав свою працю. Вся увага була звернена на найбільш потребуючих — українських політв'язнів. Для них та їхніх родин організувались збірки та йшла допомога. Окрім того пам'ятали ще про українських інвалідів.

Гуртків ставало щораз більше. Організація набирала сили й досвіду. Згодом створилася в Нью Йорку централа, що ввела працю гуртків в одне. Щораз більше молодих охочих одиниць прибувало. Найбільшого розмаху зазнала акція в часі Карпатської України.

З вибухом війни допомога стала трудніша. Та Золотий Хрест не вгавав у своїх акціях. Від матеріальної допомоги він переходить уже до моральної опіки над переслідуваними українцями в Європі. Це показалося наглядно, коли у Франції уряд силою затягав українських робітників до польського легіону. Акція УЗХ, протестаційні телеграми та інтервенції допомогли в багатьох випадках. Також представництво УЗХ у Швейцарії перше поцікавилось долею інтернованих українців у тамошніх польських таборах.

Тепер праця Золотого Хреста після довшої перерви знову пожвавилась. Численні

вістки у пресі свідчать про віднову цієї організації. І так 1-ий відділ Золотого Хреста у Нью Йорку відбув у січні 1950-ї свої збори, на яких вибрано управу. Головою відділу стала п. Анна Гладун, а членками управи пп. Різник, Повх, Шило, др. Лашенко. До контр. комісії увійшли пп. Юрків, Гуцул і Бойдунник.

Впродовж 1950 р. відновили або пожвавили свою роботу й інші відділи УЗХ.

Для 26 лютого влаштоване свято Жінки-Героїні, дня 18 березня товариську вечірку з метою добути дохід для допомогової акції. У квітні Золотий Хрест разом із ОДВУ прийняв участь у святі Лояльності, а в травні відбувся Окружний З'їзд ОДВУ з участю Золотого Хреста. По літній перерві Золотий Хрест прийняв участь у 16-му річному з'їзді ОДВУ, що відбувся зпочатком вересня в Нью Йорку. У грудні 1950 відсвяткував відділ у Клівленді, О., скромно, але врочисто свій 15-літній ювілей.

Організація Українського Золотого Хреста увійшла знову в широке річище своєї праці й розвиває її — з натиском на допомогово-харитативну сторінку. Останній рік праці каже сподіватись послідовного розвитку.

В осені 1950 р. організація вступила в члени Світової Федерації Українських Жіночих Організацій. Сімя зорганізованого жіноцтва збагатилася ще одним надійним жіночим гуртом. На цьому місці вітаємо нашого наймолодшого члена та бажаємо гарних успіхів у праці.

Звіти Відділів СУА

ЗВІТ 29-го ВІДДІЛУ СУА В ВУНСАКЕТ, Р. І.

Праця 29-го відділу ім. О. Кобилянської в Вунсакет не відрізнялася багато від минулих літ. Відділ брав участь у кожному громадському почині в Вунсакет. Зі співучастю нашого відділу засновано в 1943 р. Комітет Злучених Організацій, що висилав кожного року по кільканидцять тисяч доларів на різні потреби. В цьому вкладав відділ СУА найбільше праці, бо відпоручниці СУА були завжди касіеркою і секретаркою Комітету. Особливо багато допомагали при переселенні скитальців, підшукуючи приміщення, вживані меблі для новоприбулих. Коли причалував корабель до Бостону, наші членки їздили їх зустрічати.

Як щороку, членки відділу СУА ходили з колядою, брали участь у влаштуванні національних свят, влаштовували чайні вечори і прийняття. Поміж гостями, що їх витав відділ, слід згадати голову СУА, п. Олену Лотоцьку і капелю банду ристів Гр. Китастого.

Збори відбуваються щомісяця, а коли заходить потреба, то й частіше. На зборах перечитуємо важні статті, обіжники Централі, надіслані реферати та переводимо збірку, коли того потреба вимагає. Жертвуємо постійно на пресовий фонд "Нашого Життя" На скількість 43 членок маємо 26 передплатниць. Зібрали також поважну суму на видання творів Лесі Українки в англ. мові. Коли ці твори вийшли, закуплено 2 книжки і подаровано міській бібліотеці в Вунсакет і стейтській бібліотеці в Провіденс, Р. Ай. Для вище згаданих бібліотек відділ передплатив кварталник У.К.К. та пожертвував історію Українки М. Грушевського по англійськи.

Відділ СУА в Вунсакет причинився також до різних видань, замовляючи цілу сторінку зі світлиною в альманаху "Срібний Вінок" та зібравши у своїй місцевості оголошеня на 67 дол.

Відділ зложив також привіт до календаря з нагоди собору православної дієцезії.

Витрати на всякі цілі за два роки виносять — 976 дол. В касі відділу знаходиться 35 дол.

Розалія Вецал, гол., **Анастасія Коцюба**, рек. секр., **Марія Колісник**, фін. секр. **Оля Сороката**, касієрка.

ЗВІТ 31-ГО ВІДДІЛУ СУА В ДІТРОЙТ, МШ.

Звіт за рік 1949

Прихід	
Вкладки	20.00
Бінго	30.25
Разом	50.25

Розхід	
Дарунок для двох членок	10.00
На "Рідну Школу" при церкві	30.00
Вкладка до централі	30.00
На пресовий фонд "Н. Ж."	30.00
Передплата "Н. Ж."	16.00
На видання творів Лесі Українки	9.00
Книжка	12.00
Разом	112.00

Звіт за рік 1950

Прихід	
Дохід із вечорів.	86.15
Вкладки членок	58.00
Дохід із бінга (решта)	45.00
Разом	189.15

Розхід	
Вкладка до централі	50.00
Передплати "Н. Ж."	20.00
На українську годину	5.00
Двом хворим членкам	10.00
З нагоди похорону членки Франків	12.00
На Рідну Школу при церкві	75.00
Світлина і кліша	40.00
Бінго, влаштоване на виїзд делегатки	45.55
Збірка на похороні: Пресовий фонд "Н. Ж."	10.00
На будову школи	22.00
6 примірників творів Лесі Українки	27.00
Разом	316.55

Готівка в касі виносить	95.00
-------------------------	-------

САВТ ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Відділ 47 СУА

Першими основницями 47-го відділу СУА в Савт Філаделфії в 1937 році були: п. Марія Радович і п. Марія Горбова. Спершу праця в товаристві слабо розвивалася, щойно в 1939 р. при допомозі п. Теклі Шпак придбано більшу кількість членів та протягом трьох літ вислано на народні цілі \$199.50. Іу допомогову акцію ведено аж до 1949. Наше жіноцтво 47 відділу зрозуміло вагу хвилини і потребу несення помочі потребуючим жінкам скиталкам та їхнім дітям і висилали багато пачок з харчами і одежею.

Від 1949 наступає у відділі часовий застій у праці аж до 1950 р. У травні п. Марія Горбова скликала надзвичайні річні збори, на які запросила голову Централі п. Лотоцьку і дві представниці з Головної Ради, п. Сивуляк і п. Бабяк. При участі 37 членок місцевого відділу вибрано новий уряд в такому складі:

Марія Трешневська голова,
Юлія Безгацька, містогол,
Михайлина Княжинська секр.
Марія Федорко скарбничка,
Марія Дрималик,
Осипа Пасікова,
А. Гнатишак контрольорки.
Уряд перебрав майно товариства в готівці \$135.00 і бонди на \$200.00.

Згідно з волею всіх членок готівку \$300.00 передано на будову церкви св. Андрея в Савт Філаделфії.

До Централі вислано річну вкладку \$20, на орган. фонд \$5, на прес. фонд \$5, на видання творів Л. Українки \$10, на конвенційний фонд \$12, на пів сторінки в ювілейнім журналі \$18, на клішу \$10, вкладка до СФУ-ЖО \$6.10. Разом 47 відділ витратив \$416.90.

Нова голова Марія Трешневська подала плян праці в ділянці культурно-освітній і харитативній. Основано культурно-освітню секцію, до якої увійшли п. Мирослава Шевчук і п. Іванна Савицька, на місце ви-

браної п. Наталії Мартинюк, яка виїхала з Філадельфії.

Недовго тишився відділ своєю головою. Тяжко занедужала й померла. Члени відділу вшанували пам'ять померлої голови поминальним Богослуженням 7. жовтня, 1950, у церкві св. Андрея в Савт Філадельфії.

Перша основниця і давня голова п. Марія Горбова провадила діяльність товариства аж до повороту містоголови п. Юлії Безгацької. Під проводом п. Горбової улаштовано діточу імпрезу із Захисту Матері й Дитини, яка принесла не лише прибуток, але й розраду для членок, які пригадали собі Рідний Край.

В кожну другу неділю місяця відбуваються сходи членок в Горожанськiм Клубі. Предметом нарад є біжучі справи.

М. Княжинська,
секретарка.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Відділ 48 СУА

Товариство імені Ольги Кобилянської, 48 відділ СУА у Філадельфії, відбуває свої збори кожного місяця в четверту неділю. Голова товариства відкриває кожні збори молитвою, опісля секретарка відчитує протокол з попереднього зібрання. Збори бувають присвячені справам вiстей з Централі, звідомленням представниць, яких висилають кожного місяця на збори Окружної Ради, а теж читанню жіночої газети Наше Життя та дискусіям над нею.

Впродовж цих двох років членкині товариства ім. Ольги Кобилянської працювали над збиранням допомоги скитальцям в Європі, висилали пакунки з одіжжю і харчами до табору в Байройті — коло 1,100 фунтів, і за це в 1948 році за посередництвом пані Ірини Павликовської одержали від Жіночого Об'єднання з Байройту дарунок-пам'ятку гуцульський альбом. Крім цього товариство займалось суспільною опікою над скитальцями й на терені Америки.

В 1949 товариство ім. Ольги Кобилянської обходило свій 20-літній ювілей. Ювілейний бенкет приніс великий моральний і матеріальний успіх.

Для придбання фондів на суспільну допомогу, членкині товариства ходили з колядою, робили „карт-парті“ і „бінго“ та улаштовували балі.

Касовий звіт:

З 1948 р.	\$1,191.38
Рік 1949: Прибуток	1,028.80
Витрати	943.98

Готівка в касі	\$1,276.20
Рік 1950: З 1949 р.	\$1,276.20
Прибуток	619.81
Витрати	520.91

Готівка в касі 1,375.00
Пелагія Романюк, голова,
Анна Волчек, секретарка.

BROOKLYN, N. Y.

Branch 53

Our society, Daughters of Ukraine, Branch 53 of UNWLA was organized in March, 1938, and at the present time there are 32 members (22 active).

Our program during the year of 1948 included 1) Three dances as well as a banquet and ball at which time we celebrated our 10th anniversary.

2) Christmas caroling by members. We were successful in collecting \$313.30 which was sent to the Catholic Relief Fund in Stamford, Conn., and the Ukrainian Relief Committee in Philadelphia, Pa.

3) A Ukrainian New Year's Eve social, a summer bus ride and a Theatre Party for the members and their friends. Since in the past few years our profits from our dances have decreased considerably, the social events of the members are financially provided for by the members themselves in most cases. Nevertheless, we feel these get-togethers are important and continue such socials for our members.

4) During this year we started working on relief packages to Europe. From that year until we discontinued this practice, we mailed a total of 32 packages with a total weight of 687 pounds.

5) Our expenditures during 1948 were to UNWLA (organization fund \$5; dues \$20; Convention fund \$10; press \$10); Church of the Holy Ghost in Brooklyn. Several advertisements in various organizations' journal books. Gifts to ill members. Added to our Club Library.

In 1949 we sponsored only two dances. That spins over a period of one month, our members carried on a collection for the purpose of adding to our fund for the mailing of parcels to Europe.

Our financial outlays followed the usual pattern: UNWLA (Sec. Fund \$10; organization fund \$5; dues \$20; press \$10). Our church. Advertisements in journal books. Socials for members. Gifts to ill members.

And during 1950, we held two dances and a play and dance. This play was a big success—but not financially. Our members, together with members of our Veterans' Post and a number of newly arrived DP's, assumed the roles of the play, and worked hard. Again as in 1947, the results were gratifying, both from the performance as well as the entertainment end.

In the month of May, together with Branch 21 in Brooklyn, we celebrated the 25th anniversary of UNWLA and the proceeds are to be sent to Headquarters.

This summer as in past years, we held our bus ride. And later in the year, to encourage new members, we sponsored a social for outsiders as well as members.

In the fall our members took an active part in the Convention of the Ukr. Youth League of N.A. and served as the Registration Committee.

Our financial outlays to date include: UNWLA, Sec'y fund \$10; organization fund \$5; dues \$20; Convention fund \$10). Our church. Gifts to ill members. Advertisements in journals. Socials.

In addition to being members of the UNWLA we are also members of the Ukr. Youth League of N.A. Some of our members also belong to the Ukr. Cath. League of America.

Locally, our Branch is a member of the Central Committee in Brooklyn. The Greater New York Council of UNWLA and the Metropolitan Area Committee of the UYL of NA.

Helen Douglas, delegate.

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Відділ 55 СУА

Дня 26. серпня, 1934 року, заходами п. Олени Скробач засновано в Рочестері Жіночий Кружок і вибрано уряд у складі: п. Марія Кордунська, голо-

ва, п. Марія Ходак, секр., п. Марія Гойсак, касієрка. Тоді вписалося 20 членск. Збори відбувались у приватних домах. Товариство мало на меті помагати членкам у біді, так було до 1939 року, коли вибрано новий уряд у складі: п. Хр. Бялецька, голова, п. Марія Онуфрик, секретарка, п. Марц. Балацька, кас. Вони після конференції написали до Централі СУА і від того часу наше товариство, одержавши чартер і число, є 55 відділом Союзу Українок Америки.

Ми платимо по 10 ц. місячно до товариства й улажуємо різні підприємства, щоб покрити відділові оплати до Централі СУА і жертвувати на народні цілі.

Ми мали такі витрати за весь час:

До Централі СУА	\$350.00
На церкву	240.00
На місцеву школу	100.00
На дім на Вест Сайд	485.00
Поміч хворим членкам і на квіти у шпиталях	510.25
До Стенфорду	25.00
Семинар у Вашингтоні	25.00
Різні ювілеї	55.00
Витрати товариства	267.39

За 16 років наше товариство мало \$2,986.29 прибутків і \$2,057.64 витрат.

Наш відділ має тепер \$621.65 у банку і 274.00 на бондах.

Новий уряд 55 відділу такий: п. Марія Шварц голова, п. Марія Дорофей заст. голови, п. Софія Гунька секретарка, п. Христина Бялецька заст. секр., п. Олена Скробач кас., п. Марія Гренза заст. кас., п. Марія Ходак і п. Марія Павлюк, контрольорки.

В 1949 відділ мав \$340.82 прибутку і \$311.45 витрат.

Наш відділ післав \$15 в дарунку для Союзу Українок Америки з нагоди його срібного ювілею.

**Марія Шварц, голова,
Софія Гунька, секр.**

БОЛТИМОР, МД.

Відділ 59 СУА

Прибутки в 1949:

Членські вкладки	\$ 53.45
Шедрівка, свячене	247.31
Балі, бінго	288.24
Разом	\$589.00

Витрати в 1949:

Річні вкладки до Центр.	\$ 40.00
У.-А. Допом. Комітет	75.00
Укр. Катол. Комітет	25.00
Для церкви	294.16
На семинар	15.00
Для вдови-скиталки	5.00
Гостина для скитальців	25.00
Витрати товариства	19.84
Книжка учениць у Факс Чейз	5.00
Укр. Конгр. Комітет	10.00
Делегатка на конгрес	15.00

Разом \$529.00

Прибутки в 1950:

Членські вкладки	\$ 50.70
Свячене	121.00
Бінго	88.25

Разом \$259.95

Витрати в 1950:

До Централі	\$ 90.00
Для церкви	151.00
Укр. Конгр. Комітет	25.00
Для каліки-скитальця	15.00
2 книжки Лесі Українки	9.00
Товариські витрати	8.05
Прийняття скитальців	70.83
Витрати товариства	36.61

В касі застається \$153.52.

**Юлія Маньовська, голова,
Параскевія Поліщук, кас.,
Марія Луцишин, секрет.**

Привіт

Пересилаємо найсердечніший привіт і бажання доброго успіху в переведенні 9-ої конвенції в цей ювілейний рік 25-літньої праці СУА і просимо Всевишнього о здоров'я щоб ми могли нашу гарну патріотичну працю успішно продовжати.

Уже 25 років світ приглядається нашій праці, як українська мати докладає щиро праці й гроша для нашої славної організації СУА і для СФУЖО.

Нашим першим піонеркам складаємо поклон за їхні труди найтрудніші, бо початкові, які Бог поблагословив і дав нам дожити першого 25-літнього ювілею й тієї хвилини, коли СУА є відомий у цілому світі зо своєї гарної праці і коли всі і всюди йому дають признання за його заслуги.

Які щасливі ми всі союзнянки що ми в Америці, країні волі. Уміла українка організувати тут свою власну установу, і журилась та помагала своїм бездомним сестрам що стали вигнанцями з рідної землі, через те що не схотіли ярма ані з Москви ні з Берліну, але бажали своєї української волі.

На Україну вороги терновий вінок заложили, залізною заслоною її заступили від сонця вільного світу.

Матінко Божа, допоможи нам прийти з

УКРАЇНКИ В АРГЕНТИНІ

Союз Українок в Аргентині це нова, але рухлива організація. Шукаючи звязку з місцевим аргентинським жіноцтвом, увійшли у взаємини з Християнською Жіночою Організацією в Буенос Айрес. Це мабуть найстаршо жіноча організація Аргентини, бо 13 грудня святкувала своє 60-ліття.

Це й послужило приводом до навізаня взаємин. Управа Союзу Українок вислала на це свято двох відпоручниць — п. Ніну Онацьку й Лідію Таурідзьку, які зложили привітання. Їх зустріли дружно й запросили до дальших взаємин. Уже 22 грудня представниці Союзу Українок взяли участь у перед-різдвяному чайку організації, на яким голова СУА п. Онацька виголосила коротку промову. Вона поінформувала присутніх жінок про стан українського народу та заєсувала цілі своєї організації.

Є запораука, що взаємини з Християнською Організацією будуть розвиватися. Це приклад можливостей, що їх мають українки в різних країнах поселення.

НОВІ КНИЖКИ

Ватикан і Україна, Париж 1950. Із вступної статті "Україна в Римі Святого, 1950 року; видрукованої в "Віснику" української греко-католицької Церкви у Зах. Європі, Париж ч. 2, ст. 48.

Голос Христа Чоловіколюбця, духовний місячник, Рік V. листопад 1950. Ч. 4. Монс. Бельгія.

Календар Голосу Христа Чоловіколюбця, 1951. Видавництво оо. Редемптористів в Лювені. Ст. 64.

Гуморески. 1946, ст. 46.

о. Артур Мілані: Велика Обітниця Христового Серця. Видає о. Богдан Курилас, Інсбрук, березень 1946. Ст. 59.

Замовляйте альманах IX. конвенції СУА „Срібний Вінок”!

помічку перетомленій неволею Україні, щоб зламала залізну заслоную, зняла терновий вінок та жила на волі як американський народ.

Єва Корпало, голова

8 відділу СУА у Бронкс, Н. Й.

З нагоди дев'ятої конвенції та срібного ювілею СУА, Дочки України, 22 відділ СУА в Шикаго, передає щирий привіт та бажає повних успіхів для добра українського народу, і його поневоленої Батьківщини. З цієї нагоди складає дар в сумі 15 дол. (п'ятнадцять) доларів.

**А. Білецька-Федуняк, голова
А. Дзидзан, секретарка**

Кооп. „БАЗАР”

823 N. FRANKLIN ST., PHILADELPHIA, PA.

виконує на замовлення

стилеві вишивані сорочки,
корсетки, плахти або спідниці,
віночки й намиста до українського народного
строю,

Для групових виступів можна випозичити віночки й намиста, вишивані жіночі й чоловічі сорочки

Phone: POplar 5-5190

EMIL KULCHNYSKY

2231 Fairmount Ave.

Philadelphia 30, Pa.

полагоджує продаж домів
і нотаріальні справи
посилки грошей

Грошові перекази

Міняє платничі чеки

Перша українська

ПРАЛЬНЯ БІЛЛЯ

і хемічне чищення одягу
під зарядом

Е. Лукавської

986 N. 7th St., Phila., Pa.

Обслуга фахова й солідна
Просимо ласкаво відвідати

СВІЙ ДО СВОГО!

Найкращий товар, низькі
ціни і солідну обслугу
знайдете у

СПОЖИВЧІЙ КРАМНИЦІ
І МОЛОЧАРНІ

'МЕТА'

1652 N. 7th St., Phila., Pa.

Тел. ST 7-2097

Phone ST 4-2056

М. ГОЛОВАТИЙ

ОДИНОКИЙ УКРАЇНСЬКИЙ СКЛЕП,

де можна оглянути товар найкращих фірм
меблі до спальні • їдальні й кухні • машини до прання
газові й електричні печі • С. Е. холодильні (рефри-
джерейтор) і інші речі до окраси Вашого дому
ЦІНИ ПРИСТУПНІ І НА ДОВГІ СПЛАТИ

М. HOLOWATY

329 West Girard Avenue

Philadelphia 23, Pa.

В річницю смерті Ольги Басараб з роду Левицьких
У НЕДІЛЮ. 11. ЛЮТОГО 1951

відбудеться

Святочний Концерт

СТАРАННЯМ ЗЛУЧЕНОГО КОМІТЕТУ УКРАЇНСЬКИХ
ЖІНОЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ Міста ДІТРОЙТ І ГЕМТРЕМК
Відділи СУА 5, 26, 31 і 61, Церковне Сестрицтво Непорочної Діви, Апостольство Молитви, Жіноче Т-во при
„Просвіті“ і Український Золотий Хрест.

О годині 3-ій пополудні

відправиться ПАНАХИДА за упокій душі
у старій церкві.

О годині 4-ій пополудні

відбудеться СВЯТОЧНИЙ КОНЦЕРТ
в Українській Хаті, 2240 Грейлінг, Гемтремк

За Комітет:

О. Заплітна, писарка

К. Хомяк, голова

UKRAINIAN WROTE FOR FREE WORLD

Spirit of Patriotism in Her Verse Is Universal

by MAURINE HALLIBURTON

"Spirit of Flame" by Lesya Ukrainka (Bookman Press \$5).

Although practically unknown to American readers, Lesya Ukrainka is a poet of universal significance in that she voices the patriotism, hopes and ambitions of a people confined by centuries of political and cultural oppression and bondage. Her name is linked with the greatest of her country.

Born Feb. 26, 1871, she was an invalid most of her life, which ended Aug. 1, 1913. Her real name was Larysa Petrivna Kosacheva. The name Lesya is a diminutive of Larysa. Lesya Ukrainka literally is "Lesya of the Ukraine," a pen name taken for safety's sake when she began to write at the age of 12. This was necessary owing to the banning of the use of the Ukrainian language in the Russian Empire several years earlier.

Russia was attempting to win over the youth of the country to Great Russian domination and to bury their own hopes and aspirations. Lesya's poems were sent by her mother to Galicia for publication.

Herself a patriot and an outstanding figure in Ukrainian literary life, the mother, Olha Petrivna, conducted her children's education exclusively in Ukrainian instead of the Russian language. From her Lesya learned the elocutions of the people's speech, its vigorous and terse expressions, and its many poetical images. Her first poem was written under the impression made upon her by the news that an aunt had been banished to Siberia for alleged subversive activity.

"Spirit of Flame" consists of selections from her lyrical poems, dramatic poems and dramas. Often her messages to her people were concealed in what appeared to be plays of fantasy and folklore. In "On the Ruins," she used the time of the first Babylonian captivity to express her belief that Ukrainians should fight against the Russian domination. "Forest Song" is a fairy drama in three acts. "Martianus the Advocate" is laid in Puteoli near Naples in the third century A.D. All have symbolical significance applicable to Ukrainian conditions of her time. The

SPIRIT of FLAME

A COLLECTION OF THE WORKS OF

LESYA UKRAINKA

Translated by Percival Cundy

Foreword by Clarence A. Manning

last of her poems, "Orgy," was published the year of her death.

In his foreword to the volume, Clarence A. Manning says:

"She did not live to see the changes that were to take place in the political complexion of Ukrainian life, but she had an unerring instinct for the future, and the modern writers who are imbued with the love of liberty are finding it ever more easy to learn from her and to follow the path which she was the first to traverse. Events have justified her feel-

ing, confirmed her insights. They have made her a true prophet of the future and a true historian of the past."

The verse and dramatic pieces in this volume are a joy to read, their language even in translation forceful, colorful yet full of the beauty of poetical imagery. The foreword and introduction add the necessary background for understanding and appreciation of the work, a collection for the connoisseur.

Tulsa Sunday World